

rozsévač rozsievač

9

september/září
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Ak bude Pán chcieť

Baptisti pri zakladaní obce

Rozhovor s kazatelem

BIBLICKÝ ŠATNÍK KREŠTANA

Vyzleč hodovanie a opilstvo – obleč si opasok pravdy
a pancier spravodlivosti

„*Stojte teda! Bedrá si prepášte pravdou, oblečte si pancier spravodlivosti*“ (Ef 6, 14).

Velká radost v Aši

„Koronavirus nám zmенил plány.“ „Museli jsme rušit naplánované akce.“

Taková a další jím podobná slova zaznávala a ještě stále zaznívají snad po celém světě.

My, věřící, však víme, že nic z toho nezpůsobil koronavirus, ale náš velký Bůh. To On dopustil pandemii a všechna ta vládní opatření, kvůli kterým musel být i křest v Aši dvakrát odložen.

V květnu tohoto roku se díky Boží milosti situace zlepšila a my v Aši, společně s našimi internetovými posluchači, jsme se mohli radovat ze tří sester, které se rozhodly vydat své životy Bohu a vyznat, že Pán Ježíš Kristus je i jejich osobním Spasitelem.

V neděli 30. května jsme se sešli na dopolední shromáždění, je-

hož součástí byl svatý křest.

Zazněla svědecství sester Jany, Kamily a Leony, která nám byla velkým povzbuzením, a znova jsme mohli žasnout nad tím, jak Pán Bůh mění a zachraňuje naše životy. I když někdy projdeme složitou a klikatou cestou, Pán o nás ví a zasáhne v čase svém.

Po vlastním křtu ponořením bylo vyprošeno požehnání pro znovuzrozené sestry.

Také se jim dostalo ujištění, že na své cestě za Pámem nebudou samy. Sestry Jana a Kamila byly přijaté do ašského sboru BJB, sestra Leona najde své místo ve sboru v Blansku.

V modlitbách děkujeme Bohu za tři spasené sestry a zároveň prosíme, aby ještě další lidé mohli být spaseni a aby se již brzy mohli uskutečnit další křest.

Jaroslava Fulínová
Sbor BJB Aš

Na fotce (zleva):
Leona Bednárová,
Jana Brézová,
Kamila Žibrická
a bratr kazatel
Alois Boháček

Obsah

Velká radost v Aši.....	2
Ak bude Pán chciet.....	3
Vyzľeč hodovanie a opilstvo – oblec si opasok pravdy a pancier spravodlivosti.....	4
Boh sa o nás stará!	5
O závislosti a ceste z nej von.....	6
Vyzkoušel jsi půst?	7
Ocitli jste se v bezvýchodné situaci?	8
Covid -19 ... v Kalifornii.....	8
Očkovanie? Aj pre nás?	8
Jdu sloužit Tobě / Rádio 7.....	9
Kam smřeješ?	9
Baptist pri zakladaní obce Miloslavov / 1. časť	10
Spomíname.....	11
Je čas.....	12
Rozhovor s kazatelem – David Sláma	13
On je ti blízko	13
Protivakciačný postoj.....	14
Imunita	14
Stále neskoro.....	15
Slovem mohu pomoci i ublížit	15
Utrpení, krize.....	16
S Ježíšem v kuchyni... (9)	16
Duševné zdravie v cirkvi.....	17
...s psychológom S. Masarikom / 2. časť	17
Chlubit se svými slabostmi?.....	18
Sedm let života	18
O pochopení / NOEMI	19
Recenzia.....	19
Nevšedná múdrost pre všedný deň	19
Inzerce	19
Témata / témy čísel časopisu 2022	19
A. Ondrusková: Čo je život?.....	20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedia Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jersáková, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014
Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopisov: A. Vrana
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel.+421 903 311 822

Rozsievac: tel. +421 902 712 353. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlaku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok

(cena jedného výtlaku 1,64 €) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 3,- € kaž kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlaku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.

Odberatelia v ČR: predplatné 48,- Kč na rok

(cena jednoho výtlaku 44,- Kč) + poštovné.

Poštovné - sbory: 102,- Kč kaž kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlaku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberateľa. Var. symbol: 888, CR: Česká

sporitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis

Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská

republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT,

SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v CR, Na Topolce 14,

140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 9/2021: 3. 8. 2021

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava

SSN: 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzeniem Redakční rady a ne všechny

jsou uveřejněny.

Laura Smolníková

Stojíme pred začiatkom nového školského roku. Po iné roky to znamenalo návrat do určitej štruktúry a do určitého kolotoča, ktorý bol po charaktere letných mesiacov aj tak trochu vítaný. Rok 2020 bol prý rok, keď sme vedeli, že návrat do školských lavíc po prázdninách nemusí prebiehať typickým spôsobom. Tušili sme, že sa deti budú aspoň nejaké krátke obdobie učiť v škole „online spôsobom“. Netušili sme však, ako veľmi bude pandémia zasahovať do našich životov. Napriek optimizmu, že školský rok 2021/2022 bude lepší alebo normálnejší, máme po týchto skúsenostach aj prirodzenú obavu, že bude rovnako náročný, ba možno náročnejší ako predchádzajúci. Vstupujeme do neho s väčším rešpektom a s túžbou, aby sme my, aj naše deti mohli zažiť niečo ako normálny rok. Posledné obdobie nás značne vykolojilo: v mnohých oblastiach sa nám zmenil život a museli sme si zvyknúť na veľa nového, či v škole, v práci, v zboru, vom živote, pri nakupovaní, v cestovaní alebo v obmedzení vzťahov a spoločenského života. Mnohími z nás udalosti posledného roku tak zatriasli, že nás nechali s nepríjemným pocitem neistoty a s nesplnitelnou túžbou vrátiť sa do času, keď sme vedeli lepšie predvídať udalosti ďalších mesiacov. Niektorí z nás sme prežívali nával negatívnych emócií a strachu ako nikdy predtým a túžili sme sa zobudiť zo zlého sna do sveta bez koronavírusu. Možno pre niektorých z nás to nebolo až také zlé obdobie a vnímame viac jeho pozitívnu stránku.

Ak bude Pán chciet

Akokolvek na to pozeráme, pre každého platí, že v roku 2020 sa naše životy uberali novým a nečakaným smerom. Museli sme si zvyknúť na zmenu svojich veľkých aj malých plánov. V Božom slove čítame: „A teraz vy, ktorí hovoríte: *Dnes alebo zajtra pôjdeme do toho a toho mesta, pobudneme tam rok a budeme obchodovať a zarábať*“ – vy predsa neviete, čo bude zajtra s vašim životom. Ved ste para, ktorá sa na chvíli ukáže a potom mizne. Namiesto toho by ste mali povedať: *Ak bude Pán chciet, budeme žiť a vykonáme to alebo ono!*“ (Jakub 4, 13 – 15).

Tieto verše z Listu Jakuba nás vyzývajú, aby sme nevkladali našu nádej a istotu do svojich plánov, akokoľvek perfektne vyzerajú. Je oveľa múdrejšie vložiť nádej do nášho Pána, ktorý riadi naše kroky a naše cesty podľa svoje vôle. Iba vtedy môžeme nájsť dokenalý pokoj, lebo jedine On je nad všetkými okolnostami nášho života a Jemu sa to nikdy nevymkne z rúk. V ľudskom srdci môže byť veľa úmyslov a plánov, ale iba Božie zámery stojia pevne a večne.

„V ľudskom srdci je sice veľa zámerov, no rozhodnutie Hospodina pretrvá“ (Príslavia 19, 21). Teda naša istota prichádza od Pána, od toho, ktorý „je v nebesiach, (ktorý) robí všetko, čo sa Mu páčí“ (Žalm 115, 3), ktorý je zároveň Ten, na ktorého môžem zložiť všetky moje starosti, lebo sa o mňa stará (IP 5, 7). Nepozerajme na pandémiu ako na niečo, čo nás poraziло, ale ako na príležitosť: príležitosť chodiť viac vierou a menej zrakom, žiť, spoliehať sa viac na Božiu dobrotu a menej na vlastné plány a predstavy, aj keď nám novovzniknuté situácie môžu ísť proti srsti.

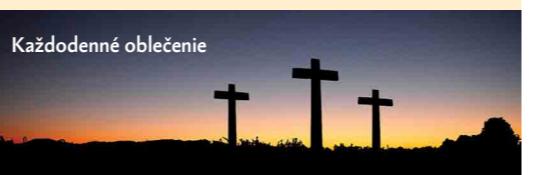
Možno nám udalosti posledných mesiacov poriadne ukrojili z nášho bežného pohodlia, ale mohli sa stať príležitosťou zažiť Boha úplne novým a hlbším spôsobom ako do teraz. Uprostred neistôt života sa učme hovoriť s Pavlom: „Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje“ (Fil 4, 13). A to platí aj v novom školskom roku.

Rozhodnime sa pristupovať k očakávaným, aj neočakávaným udalostiam najbližších dvanásť mesiacov s postojom viery a pokory, nech zvládneme aj zásahy do našich plánov v duchu krotkosti a tichosti, činiac dobre a nebojac sa na nijakého postrachu, lebo „náš Boh je na nebesiach a všetko robí podľa svojej vôle“ (1 Petra 3, 4; 6 a Ž 115, 3).

**Všetko môžem v Kristovi,
který ma posilňuje.
(Fil 4, 13)**

Biblický šatník krestána

Vyzleč hodovanie a opilstvo – obleč si opasok pravdy a pancier spravodlivosti

Starozákonný text:

„Beda tým, čo včasráno ženú sa za opojným nápojom; čo vyseďávajú do mrku, až ich víno rozpaluje. Citara i harfa, bubon a flauta a víno patria k hodom. Ale na skutok Hospodina nehládia a diela Jeho rúk si nevšímajú“ (Iz 5, 11 – 12).

Starozákonný text:

„Beda tém, kteří za časného jitra táhnou za opojným nápojem a až do setmení je rozpaluje opojné víno. Citara a harfa, bubínek a písala a víno jsou na jejich pitkách, ale dílo Hospodino novo neberou na zřetel a dílo jeho rukou nevidí“ (Iz 5, 11–12).

Novozákonný text:

„Stojte teda! Bedrá si prepášte pravdu, oblečte si pancier spravodlivosti“ (Ef 6, 14).

Novozákonný text:

„Stújte tedy opásáni kolem beder pravdu, obrnení pancírem spravedlnosti“ (Ef 6, 14).

Od chvíle, kdy člověk zhrešíl, se také začal oblékat. Historie nabízí přehled nejrůznějších oblečení lidí a to dle jejich skutečné potřeby i módy.

Ale v přeneseném slova smyslu, jak čteme a přemýslíme tento rok v Redakční radě Rozsévače o oblečení našeho způsobu života (charakteru), se během historie „móda“ téměř nemění. Lidé si na počátku v zahradě Eden neoblékli jen fíkové listy a poté kožené suknice, ale také neposlušnost a vztouru vůči Bohu, svému Stvořiteli. A následně pak samospravedlnost, hněv, vásnívost, zlost, rouhání, nenávistné řeči a konečně, jak píše v tomto 9. čísle Rozsévače, i „hodování a opilství“ (tím tento výčet zdaleka nekončí). Jídlo a pití – tato základní potřeba člověka – byla vždy velkým tématem života lidí, kteří na to měli.

Pokrm a nápoj se nestal jen prostředkem k zachování života a zdrojem energie k myšlení a práci, ale cílem a smyslem života. Na tuto skutečnost ukazuje nejen hlavní text Rozsévače č. 9 z proroka Izajáše 5, 11–12, ale i v historii našeho letopočtu a v celé Bibli vidíme, jak se může jídlo a pití, užívané více než je potřeba těla, stát nejvyšší radostí a smyslem života (Fp 3, 19, R 16, 18, 1K 6, 13). Parafrázovaný překlad textu (Iz 5, 12) je zapsán takto: „Pořádají bujaré hostiny a za zvuku opojné hudby se oddávají nevázanému pití a veselí. Vůbec je nazajímá, co na to Hospodin, a všechna jeho slova jsou jim úplně lhostenjá.“

Tedy sylétkni hodování a opilství a obleč si páš pravdy a pancíř spravedlnosti. Toto nové oblečení je od toho nejlepšího „návrháře a krejčího“, živého a milujícího Boha. Je to Boží pravda a spravedlnost, ne naše! Každý z nás může vyznávat: „Veli mi se veselím z Hospodina, má duše jáš k chvále mého Boha, nebóť mě oděl rouchem spásy, a zahalil mě pláštěm spravedlnosti...“ (Iz 61, 10).

„At tedy jíte nebo pijete nebo cokoli jiného činíte, všecko činíte k Boží slávě“ (1K 10, 31).

Co s tím dnes?

K čemu je voják, který má na sobě plnou výstroj a výzbroj, ale je opilý a přejedený? Jaká pohotovost, bojeschopnost? Jak může být k užitku pro svého velitele?

– Nelze žít pro tělo i pro Boha. Kolik pozornosti, péče, času a peněz dáváme našemu tělu – tělesnému životu, ale jakou péči dáváme našemu duchovnímu životu tak, abychom se líbili svému Pánu – tedy, do jaké míry je Pánem mého života? Kolikrát jíme a pijeme dle skutečné potřeby těla, a ne pro uspokojení svých chutí a pro požitek? Nebo i pro společenský image (postavení ve společnosti), protože tak se to sluší ve společnosti (jít a pít, nebo i slavit, i když nemám tu potřebu). Věnuj Bohu a setkávání s Ním tolik času jako jídlo, pití a slavení? V listu Římanům 8, 5 čteme: „Lidé těla myslí na věci těla, ale lidé Ducha na věci Ducha. Tělesné smýšlení vede ke smrti, ale smýšlení Ducha k životu a pokoji“ (př. B21). Co mám na sobě? Je to oblečení připravenosti, bdělosti a očekávání nebo neužitečnosti a nepoužitelnosti. Svéč hodování, opilství a obleč Boží páš pravdy a pancíř spravedlnosti.

Boh sa o nás stará!

Pán Boh pri stvorení obdaroval človeka úžasnými schopnosťami a darmi. Všetko, čo stvoril, bolo veľmi dobré (Gen 1, 31). Všetky schopnosti človeka, všetky podmienky a okolnosti, do ktorých ho vložil, boli veľmi dobré. Človek mohol každým zo svojich základných zmyslov – čuch, chuť, zrak, hmat a sluch – vnímať Božiu slávu, krásu a Jeho starostlivosť. Pán Boh ho vložil do prostredia, ktoré zabezpečil všetkým dobrým pre jeho život.

Aj lákavými (ziadúcymi) na pohľad – Roh) stromami všetkých druhov s ich chutnými plodmi (Gen 2, 9). Ešte aj chuťové pocháriky mali pripomínať a poukazovať na Jeho dokonalé zabezpečenie a Jeho dobrotu, ukazovať na čosi nebeské, nie z tejto zeme. Človek si mohol doslova a do písma „vychutnať“ Božie zabezpečenie. No podstatou Božej starostlivosti bola Jeho prítomnosť, v ktorej mali ochutnávať a používať všetky Jeho dary. Ochutnávať život so všetkým, čo k nemu patrí. Aj s dobrým jedlom. A dobré jedlo ide ruka v ruke so spoločenstvom. Nejako to tam patrí, takto sme nastavení. Aj to dobré jedlo a dobrý nápoj nám akosi lepšie chutí, keď máme okolo seba ľudí, ktorých máme radi a s ktorími sa cítime добре.

Preto o tom hovoríme, pretože aj po páde človeka do hriechu a následnom Božom treste za jeho neposlušnosť nám Pán Boh naše zmysly ponechal. Aj chuťové pocháriky. Áno, sú poznáčené hriechom a porušenosťou, ale nestratili sme úplne schopnosť vychutnať si jedlo. Vieme, aké príjemné je byť v dobré spoločnosti, v ktorej je sloboda a prijatie. Jednoducho nám to chutí. Túžime po tom. Nikomu nechutí zlé jedlo a nikto, ak nemusí, nevyhľadáva nepríjemnú spoločnosť. Túžba po kráse ako takej, túžba po krásnych veciach, túžba po dobrém spoločenstve, aj túžba po dobrém jedle ostala hlboko v nás. Tá túžba je hlboko zakódovaná do našej bytosťi, ako poukaz na to božské, čo nie je z tohto sveta. Ako niečo, čo nás má taňať k dokonalému Stvoriteľovi a Darcovi krásneho a „chutného“ života.

Obraz hostiny alebo hodovania je vtokaný do příbehu Božej lásky a štědrosti voči člověku. Od darov chutných plodov pri stvorení, cez hostiny a hodovanie pri

významných náboženských svätkoch, počas ktorých si vyvolený Boží národ pripomínal Jeho štědré zabezpečenie, až po obraz hostiny na svadbe Ježiša Krista so svojou nevestou – Cirkvou.

Pri všetkých významných udalostach, pri ktorých sa Jahve dal lepšie spoznať svoju ľudu, nechýbal spoločné jedlo ako znak spoločenstva a zároveň náznak tej poslednej hostiny na konci vekov, a v niektorých starozmluvných prípadoch ako predobraz novozmluvného stolovania pri Večeri Pánovej. Jedlo však nebolo to najdôležitejšie, najdôležitejšia bola Božia prítomnosť, ktorú Boh zjavil a dal prežiť svojmu ľudu. To si mali vychutnať najviac. Boh je medzi nami! Boh sa o nás stará! Boh je medzi nami! Boh sa o nás stará! Boh nás miluje!

Boh s nami uzavrel zmluvu (Veľkonočný baránok (Ex 12, 1 – 20), Hod baránka (Lk 14 – 15); Potvrdenie zmluvy s ľudom (Ex 24, 10 – 11), Krv zmluvy na odpustenie hriechov (Mt 26, 26 – 28)).

Prorok Izaiáš bol jedným z tých Božích mužov, čo vystihli ľudskú hrievnu porušenosť, ktorú vidieť v našej tendencii oddeľovať dobré dary od Darcu. Kedy už stačí dobrého jedla, príjemnej väone, skvelej chuti, krásnej hudby, krásneho obrazu – keď sme to všetko odseparovali od Daru?

Od spoločenstva s Ním, ktoré dáva všetkému zmysel a význam? Ostane len naháňanie sa po lahodných chutiach a vôňach, ktorému nebude konca. Od oddelenia daru od Darcu je veľmi blízko k zneužitiu darov. Je blízko ku závislostiam, blízko k obžerstvu, hodovaniu a hostinám bez Boha, ktoré vedú k rozpáleniu sa vínom, jedlom, ale nie Jeho milostou a prijatím. Písmo varuje pred takýmto hodováním.

Nemáme sa hnať za hodováním, ktoré ničí ľudského ducha, pretože je rozpáľované len telesnou túžbou cez hrievnu žiadostivost. Ak na konci takého hodovania, pitia, oslav narodenín, významných jubileí, náboženských svätkov s jedením nehládime viac na Hospodina a diela Jeho rúk okolo nás si nevšímame viac, niečo nie je v poriadku.

„Beda tým, čo sa včasráno ženú za opojným nápojom; čo vyseďávajú do mrku, až ich víno rozpaluje. Citara i harfa, bubon a flauta a víno patria k hodom. Ale na skutok Hospodina nehládia a diela Jeho rúk si nevšímajú“ (Iz 5, 11 – 12).

Apoštol Pavol sa nerozpakuje a rovnopovieč rímskym veriacim, aby zložili skutky tmy, medzi ktorími menuje obžerstvo a opilstvo. Zložiť niečo v duchovnom zmysle sa nedá bez poknia a poslušnos-

ti, ktorá viedie k zmene. Bez vykročenia

do sveta sa nedá nič zložiť. Svetlo odhaluje skutky tmy a zároveň tmu mení na svetlo (Ef 5, 13). Zmenu vidieť v slušnosti (vhodnosti a čestnosti správania). Všetky slovesá v Rim 13, 12 – 14 sú v množnom číslе. Inými slovami, musí sa to robiť s niekým, spolu s iným.

Chodiť vo svetle znamená, že prestanem-skryvať zneužívanie Božích darov, ktoré sa stalo v mojom živote hriechom. Nemôžeme sa uspokojiť s telesnosťou.

Z nej sme boli vytrhnutí, aby sme žili v Krístovej prítomnosti v spoločenstve s Ním skrze Ducha Svätého. Oblieč si Pána Ježiša Krista znamená podla Rim 13, 14 aj to, že prijmem väčšiu zodpovednosť za rovňajanie spoločenstva s Ním. Obliekanie Krista nie je len poslušnosť. Rob toto, nerob tamto! Obliekanie Jeho vlastnosti, postojov, charakteru, zmysľania je opak toho, čo robím, ak sa príliš starám o svoje telo. Ak ho príliš rozmaznávam, prebúdzajú sa v nom zlé žiadosti.

Ak sa telu príliš venujem, môžem prebuďiť aj to, čo som na začiatku nechcel. Na vonok môžem byť veľmi dobre najedený, vyspatý, oblečený, ubytovaný a usadený, ale v mojom vnútri vládne duchovná slabosť a chudoba.

Neustále si máme obliekať Pána Ježiša Krista, s čím súvisí aj určitá disciplína ducha, duše, tela. Telu nezaškodi niečo odoprieť, duši nezaškodi niečo prikázať (Žalm 42, 6) a vytrvať v konaní správnych rozhodnutí.

Prorok Habakuk rozumel pominutelnosť materiálnych darov. Rozumel tomu, že keď ich oddeli od Darcu, môže sa hostiť, ale neuspokojí ho to. Naučil sa disciplíne ducha a duše. Rozumel, že radost v Bohu jeho spásy a jeho sily je „chutnejšia“ ako telesné pokrmy. Všetci poznáme jeho slová na konci knihy Habakuk 3, 17 – 19a:

„Aj keby figovník nevypučal a vinič nezarodil, hoci by oliva vyschla a na poliach sa nič neurodiло; aj keby z košiara zmizlo stádo a v maštali by neboli dobytok, ja sa však budem radovať v Hospodinovi a jasat v Bohu mojej spásy. **Hospodin je mojou silou.**“

Stál pevne, bedrá si prepásal pravdu o Bohu a obliekol si pancier Božej spravodlivosti! Chcel si vychutnať viac Božiu spásu a silu ako figy, hrozno, olivy a úrodu na poli. Mal to v svojom živote veľmi dobre usporiadane.

O závislosti a ceste z nej von

Sestra Jana Jurčová je členkou zboru BJB Poprad.

Takmer dvadsať rokov bola v úzkom kontakte s ľudmi, ktorí sa trápili s látovými závislosťami, a takisto s ich blízkymi – najprv ako pomocníčka sestier Joe Ann Shelton a Joyce De Ridder (boli členkami BJB Banská Bystrica, neskôr BJB Poprad) a po založení n. o. Život bez závislostí, ako pracovníčka tejto organizácie. V súčasnosti sa venuje ženám, ktoré zažili alebo zažívajú skryté týranie.

Čo je opilstvo? Znamená opilstvo automaticky závislosť?

Povedala by som, že opilstvo znamená prekročiť mieru v pití alkoholu. Táto miera sa asi nedá celkom presne definovať, pretože telo každého človeka spracováva alkohol trochu odlišne a závisí to od množstva faktorov. U niekoho môže byť táto miera prekročená už jedným pohárikom, iný ich znesie oveľa viac. Keby sme postavili pred seba flašu s alkoholom a začali by sme si nalievať, pokojne by sa mohlo stať, že jedna z nás by bola opitá už po prvom poháriku a druhá by ich mohla vypíti oveľa viac bez toho, aby na nej bolo vidieť nejakú zmenu správania. Opilstvo ešte nemusí znamenať závislosť.

Myslím, že väčšina ľudí zažila tento stav, že to ho vypíli príliš veľa. Táto skúsenosť ich mohla viest k tomu, že si povedali, že to nikdy viac nechcú zažiť, a viac sa alkoholu nedotkli. Alebo sa to u nich pákrat zopakovalo a rozhodli sa, že si alkohol dajú len príležitostne a s mierou. Iní sa možno opijajú pravidelne a tam určite hrozí riziko vzniku závislosti – ak náhodou už závisl nie sú. Ale ako som už spomína, telo spracováva alkohol u každého odlišne, a preto sa nedá jednoznačne určiť konkrétna hranica, za ktorou už vzniká závislosť. Keby to tak bolo, mali by sme oveľa menej ľudí závislých od alkoholu, pretože asi nikto nezačne piť s rozehnutím, že sa chce stať závislým.

Čo je to závislosť?

Je to stav, keď človek prekročí spomínanú

hranicu. Znamená to, že bez pravidelného prísnu alkoholu nedokáže fungovať. Túžbe po alkohole nedokáže odolať, hoci si uvedomuje, že pitie má preňho a pre jeho okolie zničujúce dôsledky.

Ako sa dá zo závislosti vyliečiť?

Som presvedčená, že závislosť sa nedá vyliečiť, ale vďaka úspejnej liečbe môže závislý dosiahnuť stav trvalej trivosti. Na základe svojich dvadsaťročných skúseností, keď som bola v intenzívnom kontakte so závislými, si myslím, že liečba je najúspejšejšia v tých, ktorí dobrovolne absolvovali protialkoholické liečenie a následne sa zapojili do trvalého doliečovania v rámci svojpomocných skupín.

Títo ľudia spravidla nielen abstinujú, ale vďaka vnútornej premene žijú plnohodnotný a slobodný život. Mnohí z nich sa vďaka 12-krokovému programu opäť vrátili k Pánu Bohu, alebo ho vďaka tomuto programu našli.

Nachádzajú sa závislí ľudia aj v cirkvi?

Ako môže cirkev takýto ľuďom pomôcť?

Zdá sa mi, že v cirkvi všeobecne prevláda atmosféra, ktorá u ľudu vytvára dojem, že kto chodí do cirkev, nemôže mať problém s pitím, aj keď sú slovne môžeme deklarovať niečo iné. Toto zákonite vede k popieraniu problému s alkoholom. Či sa nám to páči alebo nie, človek, ktorý má problém s pitím, sa v cirkvi cíti odsúdený. Viem, že mnohé naše cirkevné zbyty otvorili svoje priestory aj pre stretnutia spomínaných svojpomocných skupín, čím deklarujú, že závislým pomáhajú, no myslím, že postoj mnohých členov cirkuje v skutočnosti celkom iný. Kým závislí nebudú vnímať, že sa na nich ostatní nepozerajú cez prsty, že ich nevnímajú ako druhoradých, o pomoci asi veľmi hovorit nemôžeme.

Na druhej strane je pekné, že v mnohých zboroch sú jednotlivci, ktorí sa snažia vzdelávať v oblasti závislostí, aby naozaj vedeli, ako takýto ľuďom môžu pomôcť.

Akú úlohu v liečbe zohráva vztah s Bohom?

Pre ľudí, ktorí Boha poznali a v dôsledku svojej závislosti sa od neho vzdialili, je táto úloha klúčová. Týchto ľudí totiž veľmi často svedomie a ak majú dospiet k trvalej trivosti, potrebujú si dať do poriadku vztah s Bohom. No keďže závislosť neovplyvňuje

len duchovnú stránku človeka, ale rovnako aj fyzickú a psychickú, liečba musí byť zároveň zameraná aj na tieto stránky. Možno by som to pooprávila – keďže závislý človek nedokáže trivzo rozmyšľať ani normálne fungovať, liečba musí byť zameraná najprv na telo, a potom na dušu a ducha. No prostredníctvom 12-krovkového programu našli cestu k Bohu aj mnohí ľudia, ktorí predtým neboli veriaci. Vďaka tomuto nástroju uzdravovania si totiž uvedomujú, že ich vlastná sila, ich vlastné schopnosti nestačia na to, aby ich udržali v trivom stave, a preto mnohí hľadajú pomoc u Boha.

Máme v našej cirkvi miesto, kde takito ľudia môžu nájsť podporu?

Nemám povedomie o tom, že by BJB ako taká poskytvala týmto ľuďom nejakú konkrétnu podporu. Už som spomína, že v mnohých našich zboroch sú jednotlivci a skupiny, ktorí sa zapojili do vzdelávania o závislostiach – vzdelávanie realizovala n. o. Život bez závislostí – pretože určite majú úprimnú snahu závislým pomáhať. To, do akej miery sa im to darí, neviem posúdiť. N. o. Život bez závislostí je určite miestom, kde títo ľudia nájdú podporu a usmernenie. Ľudí zápasiacich so závislosťou by som určite smerovala na 12-krovové svojpomocné skupiny (Anonymní alkoholici), ktoré sú zamerané priamo na takúto podporu, aj keď nejde o kresťanské skupiny (mnohí členovia týchto skupín sú však kresťania).

Nevylučuje sa to – byť kresťanom a mať problém so závislosťou?

Nevylučuje. Každý z nás zápasí s hriechom. Podobne by sme sa mohli pýtať: Nevylučuje sa to – byť kresťanom a mať problém s ohováraním? Byť kresťanom a mať problém s pretvárkou? Byť kresťanom a obchádzat zákony? Byť kresťanom a mať problém s obžerstvom? A môžeme si tam doplniť vela iných vecí. Isteže máme robiť všetko pre to, aby sme v hriechu nezostávali. Nie je správne, keď človek v hriechu zotraváva. No dávajme si pozor, aby sme neboli tí, ktorí svojim samospravidlivým postojom týchto ľudí ešte viac upudávajú.

Ako by sa mali správať členovia rodiny k závislému?

Veľmi dôležité je, aby závislý vnímal, že ho neodsuzujeme, ale že mu skutočne chcem pomôcť. Je dôležité netváriť sa, že to nevidime. Naopak – potrebujeme mu povedať, že vidíme, že sa trápi, a sme tu, aby sme mu pomohli, pretože ho máme radi.

Musí cítiť, že to tak naozaj je, ináč nám nebude dôverovať. Takisto si potrebujeme uvedomovať, že naša pomoc je veľmi obmedzená. Môžeme mu pomôcť v tom, že ho nasmerujeme na správnych odborníkov, že ho za ním odprevadíme, že mu pomôžeme vybaviť, čo bude potrebné, no nemôžeme sa liečiť namiesto neho. Toto rozhodnutie musí urobiť on sám.

Ďalšia veľmi dôležitá vec, ktorú členovia rodiny môžu a musia urobiť, ak chcú svojmu blízkemu skutočne pomôcť, je naučiť sa čo najviac o tomto probléme. Veľmi často

sa totiž stáva, že v dobrej snahe pomáhať robia veci, ktoré mu naopak škodia a kvôli ktorým nevyhľadá pomoc. Na základe štatistických údajov je dokázané, že najúspešnejší v uzdravovaní sa zo závislostí sú tí, ktorých podporujú aj ich blízki, a to tým, že sa sami zapojili do programu uzdravovania pre rodinných príslušníkov (svojpomocné skupiny Al-Anon).

Viac o tom, ako pomáhať, sa môžete dozviedieť na týchto odkazoch:

<https://www.alanonslvensko.sk/letaky.php>
<https://www.alanonslvensko.sk/casopis.php>
<https://www.zivotbezzávislosti.sk/blog/>
<https://www.alkoholici-anonymni.sk/>

Rozhovor so sestrou Janou Jurčovou uskutočnila a pripravila Ráčel Orvošová

Ocitli jste se v bezvýchodné situaci?

V krizových chvíľach někdy rozum zklame

Všichni jsme bud již učinili, či jednou učiníme zkušenosť, že se v určitých težkých a krizových chvíľach plných pochybností nedokážeme všpatmatovat, jestliže zůstaneme na úrovni rozumu rozumu uvažování. Může jít například o chvíle nemoci, vztahových problémů, ztráty práce, nebo o okamžiky, kdy se znepokojujeme kvůli budoucnosti.

Někdy se v těchto chvílách vnitřně dostaváme do naprostě bezvýchodné situace. A nás rozum už nedokáže rozlišit, jestli zvítězí důvody, které nás znepokojují, nebo ty, které nás uklidňují. Nedokážeme všechno správně předvídat a mít pod kontrolou.

Opory pro každou situaci

Pro člověka (nejen) v težkých chvílích je dobré mít vytrvalý a blízký vztah s Pánem Ježíšem. O to víc se k Němu utíkat a ponoriť se do Božího slova. Apoštol Pavel vybízí křesťany, aby se odvážně a s důvěrou zhodili boje, který je neoddělitelnou součástí opravdového křesťanského života: „A tak hledejte svou sílu v Pánu, v jeho vsemohoucnosti. Oblete se do plné výzbroje Boží, abyste mohli cítit dálkovým nástrahám“ (Ef 6, 10–11). Pavel o trochu dále popisuje jednotlivé části výzbroje, kterou se máme přidít, „až bude zle“, protože „jen tak budete moci obstát“ (Ef 6, 13). A jako poslední, ale ne jako nepodstatné, zmiňuje „meč Duha, kterým je slovo Boží“ (Ef 6, 17).

Je pro nás tedy životné důležité, abychom se v našich zápasech mohli opíti o našeho Pána a Božího slovo. Kdosi řekl, že „křestan, který se nemodlí, je křestanem v nebezpečí“, což se dá posunout i dále na: „Křestan, který pravidelně neče Bibli, je křestanem v nebezpečí.“

Přespříliš zmatku

V myslích dnešních lidí a ve vysílání sdělovacích prostředků je přespříliš zmatku a my sami jsme příliš slabí na to, abychom se mohli vzdát světla a síly, které můžeme čerpat v Bibli. V mnohých okamžicích našeho života se nám tak dobrovitá Boží ruka a Jeho slovo může stát odrazovým můstekem řešení naší situace. V obdobích zkoušek se jediným způsobem, jak obstát, stává slovo Písma, o něž se budeme opírat, a ne naše myšlenky a úvahy, v nichž se projevuje naše naprostá zranitelnost.

„Nepotkala vás zkouška nad lidské síly, Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát“ (1 K 10, 13).

Sám Ježíš, když jej dábel pokoušel na poušti, se opíral o Písma. Jestli se spokojíme jen s pouhým lidským rozumem a ohledy, pak nás ten zlý jednoho dne překoná a přelstí. Jedině Boží slovo ho dokáže odzbrojit.

Bible se může zdát nezáživná, ale...

Nedopustme, aby uplynul den, aniž bychom v něm nevěnovali nějaký čas rozjímání nad některým úryvkem Písma... Někdy se nám Písmo může zdát nezáživná a temná, ale pokud je věrně čteme v prostotě a v modlitbě, pronikne do naší hlubinné paměti, anž bychom si to uvědomili. A v den, kdy to budeme potřebovat, v okamžiku protivenství, se nám vybaví některý verš a bude to přesně to slovo, kterého nám bude třeba, abychom našel ztracenou naději a pokoj.

„Člověk nežije pouze chlebem, ale vším, co vychází z Hospodinových úst“ (Dt 8, 3).

J. P.

Jak se správně postit?

V postu je velmi dôležité naše motivace. Ježíš upozorňuje, že nemáme nic dělat jen z ohledu na uznaní od lidí a pro vlastní prospěch. Jednomu farizeovi posloužil půst jen k posílení jeho pýchy a namyšlenosti, což ovšem nebyla chyba postu, ale postoje. Správně se postí ten, kdo se pro to rozhodl svobodně, bez postranních úmyslů a zachovává určitou míru rozumnosti a zodpovědnosti ke svému zdraví.

Odkrývat to, co nás zevnitř ohrožuje

Ale nejen to: Je-li půst spojen s opravdovou modlitbou, pak Boží milost člověka skutečně proměňuje a změňuje.

Po několika dnech takového půstu je i tvář člověka zvláště prozárená a zklidněná, a to je obraz nového pokoje v srdci.

Tradičně půst, modlitba a milosrdenství patří nedléně k sobě. Například v Itálii v době postní lidé sbírají potraviny, které se postem ušetří, aby je pak rozdali chudým rodinám. V různých komunitách oddělují peníze, ušetřené v den postu, na dobročinný účel. Podle dlouhodobých zkušeností je půst úzce propojen s modlitbou, vzájemně se nesou a podporují. Půst však sám nepřinese plody, není-li naplňován milosrdenstvím. To je pak nutné projevovat nejen k druhým, ale i k sobě.

Proto je důležité, aby moje rozhodnutí pro půst nemělo příčut nějakého sebrestání, ale bylo uděláno s radostí.

V. K.

...v Kalifornii

Na začiatku prvej vlny infekcie, na jar 2020, Úrad verejného zdravotníctva v Kalifornii (Public Health Department) prijal veľmi prísne opatrenia na zastavenie šírenia vírusu. Bolo nariadené úplné uzavretie, lockdown, na takmer tri mesiace. Okrem nemocníc mohli zostať otvorené iba obchody, v ktorých bolo možné kúpiť nevyhnutné veci, ako napríklad obchody s potravinami, lekárne a čerpacie stanice. Reštaurácie, školy, škôlky, kostoly, kiná, nepodstatné podniky (non-essential business) sa zatvorili.

Paralelne s tým stúpal počet pacientov v nemocniach, ich starostlivosť však zatiaľ nespôsobovala žiadne zvláštne problémy. Pretože počet infekcií v letných mesiacoch klesal, začali sa otvárať predtým zatvorené obchody, vonku sa organizovali menšie skupinové zhromaždenia, jasle a škôlky mohli prijímať deti a čoraz častejšie sa cestovalo. V tomto období, počas niekoľkých nediel, sa aj u nás mohli konáť bohoslužby na nádvori nášho modlitebného domu. Koncom leta 2020 sa počet infekcií začal znova zvýšať.

Tiež boli obavy, že ak sa v zimných mesiacoch začne bežné chrípkové obdobie, dá sa očakávať „dvojita“ infekcia. Bolo čoraz jasnejšie, že ľudia už nie sú ochotní tolerovať uväznenie, izoláciu, najmä v nadchádzajúcom svätočnom období.

Opatrenia sa nedodržiavali a bolo zjavné, že sa musíme pripraviť na ďalšiu vlnu, ktorá bude predstavovať oveľa väčšie výzvy ako na jar. Žiaľ, tieto obavy sa aj naplnili.

Od polovice novembra bola Kalifornia opäť prísne zatvorená z dôvodu vysokého počtu infekcií a preplnenia nemocníc.

Aj našu nemocnicu bolo potrebné reorganizať a zriadiť ďalšie jednotky intenzívnej starostlivosti pre pacientov s koronavírusom.

Podľa môjho názoru vývoj účinnej vakcín bol Božou odpovedou na často vyslovené modlitby, v ktorých sme prosili o zastavenie epidémie, ktorá sa týka celého sveta. Vakcinácia proti COVID-19 je mimoriadne dôležitá z nasledujúcich dôvodov:

1. Čím viac ľudí sa zaočkuje, tým skôr sa vírus prestane šíriť.

2. Doteraz neexistuje žiadny liek, ktorý by vyliečil chorobu spôsobenú vírusom COVID.

3. Vakcína (Pfizer, Moderna) je podľa našich najlepších vedomostí bezpečná, neobsahuje živý vírus a ani nevieme o žiadnych dlhodobých vedľajších účinkoch.

Dostal som obe dávky Pfizeru, 22. decembra 2020 a 8. januára 2021.

4. Nie je žiadny priestor na odklad očkovania, pretože počet úmrtí sa počas celosvetovej pandémie zvyšuje a následky môžu u infikovaného jedinca pretrvávať veľmi dlho (únava, zahmlenie myšlenie, histologické zmeny plúc a srdca atď.).

Som si vedomý, že mnoho ľudí sa bojí dať sa zaočkovať, alebo už len z principu protivakcinačného postoja majú námitky a šíria nepravdivé alebo zavádzajúce články na internete a sociálnych sieťach.

Čo môžeme urobiť, je to, že sa budeme snažiť poskytnúť viac pravdivých informácií z vedeckých zdrojov a pokúsiť sa vyvrátiť dezinformácie faktami. Dúfajme, že to zvýši počet ľudí, ktorí sú pripravení dať sa zaočkovať. Ako veriaci človek sa nadalej modlím, aby čo najviac ľudí pochopilo dôležitosť vakcinácie a prijalo tento Boží dar s odvahou a vierou nielen pre seba, ale aj pre svojich blížnych.

Novák Györgyi

infekcie výrazne zníži množstvo vírusov. Aj keď sa nakazíme „vírusový útok“ prežijeme oveľa miernejšie a na kratšie či bezpríznakové obdobie a môžeme byť nástrojmi na prerušenie reťazca infekcie.

Očkovanie nie je potrebné pre tých, ktorí prirodzenou cestou ochoreli a uzdravili sa z choroby, pretože aj po krátkodobých infekciách dýchacích ciest tráva prirodzená ochrana šesť mesiacov až dva roky.

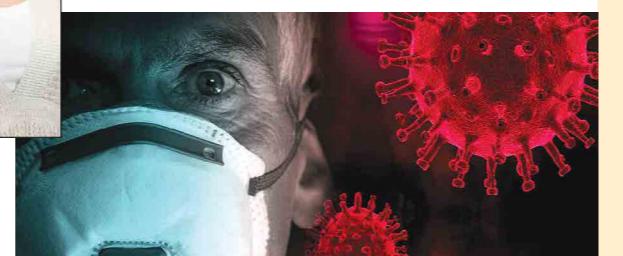
S manželom, ktorý je pastorem, sme sa pri prvej možnej príležitosti zaregistrovali na očkovanie proti COVID-19.

Zodpovedáme sami za seba, ale ešte viac za seba navzájom!

Aj keď existujú, a dokonca budú, epidémie, Ježiš Kristus nás učí, aby sme neohrozovali svoje prostredie, aby sme spoločne pracovali na zmiernení a ukončení pandémie!

A zodpovedné správanie znamená dať sa zaočkovať proti COVID-19, ak máme na to príležitosť.

Dobner Győzőné dr. Ilona Mihály hlavná klinická virologička vo výslužbe

Som smutná z toho, že sa v kresťanských kruhoch vyvinul taký prudký, ohňivý útok proti ochrannému očkovaniu (vakcinácii) COVID-19. Štyriadsať rokov som pracovala ako klinická virologička. Bola som vedúca Virologického laboratória v nemocnici Sväteho Ladislava a už niekoľko rokov žijem ako dôchodkyňa, zároveň verím v Boha. Som ľudský, ktorý dôveruje Ježišovi Kristovi.

Ježiš Kristus hovorí o epidémiah posledných časov.

Vakcíny už zastavili mnohé epidémie: (epidemická detská obrna, osýpky, zápal príušných žliaz, ruženka alebo rubeola spôsobujúca u neočkovaných tehotných žien poškodenie plodu, atď.).

Iné choroby, vďaka použitiu vakcín, sú známe už iba z počutia (pravé kiahne) a sú niektoré, ktorých výskyt a následky sa stávajú zriedkavejšimi (následky infekčnej hepatitídy typu A, B, pečeňovej kómy, cirhózy pečene, rakoviny pečene).

Existujú však aj vakcíny, ktoré zabráňujú rozvoju rakoviny (krčka maternice, hrtana, pečene) atď.. Niektoré poskytujú ochranu pri cestovaní do tropických krajín alebo pri práci v infekčnom prostredí (žltá zimnica, kliešťová encefalítida atď..).

Je to obrovský úspech a obrovský dar, že vakcína proti COVID-19 bola vyvinutá tak rýchlo.

Ochrana, ktorá vyplýva z očkovania, chráni nielen nás, ale aj našich rodinných príslušníkov a ľudí žijúcich v našom okolí.

Imunitný systém aktivovaný vakcínou zachytí vírus, ktorý nás chce infikovať, a v prípade

Jdu sloužit Tobě

Jmenuji sa Ondřej Brdečko. Když jsem si asi před osmi lety psal svoje svědecký ke křtu, byl můj pohled na Boha v mnohem jiný než dnes. Proto, když jsem byl požádán, abych napsal svoje svědecký do rádia a popsal, jak jsem vnímal Boha před obrácením a po něm, mi během přemýšlení došlo, že rozhodnutí, vydat život Bohu a přijmout Jeho spasení, byl velký a důležitý krok, ale pouze jeden z mnoha na cestě k Němu.

Můj pohled na Boha před křtem byl asi takový: Všichni kolem v Boha evidentně věří, vyprávějí příběhy o Jeho aktivitách a dává mi smysl jejich vysvětlení Božích činů a zákonů. Co se týče Božího přikázání, v mnohých jsem si ověřil, že je „výhodné“ je dodržovat a celkem se mi to i daří.

Navíc, postup, jak se nechat očistit od hřachu znám: Pomodli se, vyznej, bude ti odpuštěno. A tak jsem žil.

Když mi bylo 11 nebo 12, nechala se pokrýt moje o 2 roky starší sestra. To mě přimělo začít nad smyslem křtu více přemýšlet. Další věc, která mě dostala, byly některé návyky, o kterých jsem věděl, že jsou špatné. Chtěl jsem se jich zbavit a nešlo mi to.

A tak jsem začal trávit čas přemýšlením o mém postoji k Bohu a Božím postoji ke mně. Jednou ze zásadních změn, kterou jsem ve vztahu k Bohu prošel, byla změna vnitřního Boha z osoby, která nejak nastavila svět, opatruje ho a nastavila pravidla, ale je jasné, že neobsní, do osoby milující mě, konkrétního člověka. Do osoby, kterou trápí můj hřich.

Na jaře roku 2013 jsem jel s mámou na Konvokaci, tedy takovou duchovní konferenci do Prahy.

Na této konferenci jsem Bohu řekl: Jdu sloužit Tobě.

Je pravda, že jsem v té chvíli vlastně moc nepromýšlel, co všechno to obnáší, ale byl to v podstatě začátek intenzívного přemýšlení a boje proti pochybnostem ohledně Boha, který se táhl až do křtu. (Dosud samozřej-

mě stále musím pochybnostem čelit, ale v té době to byl hodně intenzívní proces.) Další důležitý okamžik přišel, když jsem jel toho léta šalinou (pro ne-bráky – tramvaj) a znova se modlil za odpuštění hřichů. Tehdy jsem prožil, nebo spíš přijal hluboké odpuštění hřichů.

Spadla ze mě těha a hodně se mi ulevilo, řekl bych až fyzicky.

A pak samotný křest, na jednu stranu to byl významný okamžik, na druhou stranu to byl v podstatě „pouhý“ důsledek rozhodnutí a přemýšlení, které jsem udělal už několik týdnů či měsíců zpátky. Taková je tedy moje cesta ke křtu.

Ale jak už jsem zmíňoval na začátku, vztah s Bohem je stálý proces. Hodně se toho událo i během koronavirové karantény. Od začátku letošního školního roku jsem se rozhodl každý večer jít na hodinovou procházku, během které se modlím, nebo jen tak jsem s Bohem.

A právě v tomto posledním tří čtvrté roku jsem si uvědomil a přijal další důležitou skutečnost: Bůh mi rozumí. Bůh rozumí mému přemýšlení o věcech, rozumí taky tomu, že mám z něčeho strach, i když to jiní lidé nechápu nebo se jím to zdá jako hloupost či malichernost. A co víc, chápe moji radost. To je asi poslední takový „objev“ v mém vztahu s Bohem, který mi v této době izolace často dodává motivaci a radost.

K práci v Rádiu 7 jsem se dostal už jako malý kluk, když jsem jednou nahrával nějaký dětský pořad. Moje máma psávala pro toto rádio pořad Modlitby podle Bible. A před několika lety tam nastoupil můj táta také jako zaměstnanec.

Pak jsem byl pozván k nahrávání celé série dětského pořadu Kormidlo. A loni na jaře

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR. V tomto seriálu představujeme skrývající se svědecký pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

nastoupila do Rádia 7 i máma. Od té doby mě oba rodiče pobízeli k přemýšlení, jestli bych nechtěl v rádiu pracovat jako moderátor. A tak jsem přemýšlel a nakonec poznal, že by to mohlo být něco pro mě.

Začátkem tohoto školního roku jsem tedy začal nejprve pozorováním a pak i natáčením, kterému se věnuji až dosud.

Ze začátku to byl docela boj, protože mi dlouho trvalo, než jsem našel tu správnou formu

a naučil se plynule a srozumitelně číst delší texty, ale vždy když jsem v rádiu byl, přijímal jsem duchovní povzbuzení. Nejčastěji mě osloví, když si překládám text nějaké cizojazyčné písničky a narazím na myšlenky, se kterými jsem se dosud nesetal, a přitom jsou přímočaré vycházející z Bible nebo velmi jasne promluvají do mého života.

Na závěr bych přidal jednu praktickou modlitební zkušenosť: Letos v létě jsem se na konci dětského tábora modlil, abych mohl hluboce prožívat údiv nad Božími činami. Byl jsem schopen si uvědomit, že Ježíšova smrt jako skutek naší záchrany, je nezasloužená milost, ale vždy to bylo zcela faktické, nikdy jsem neprožíval, že by mě to dojalo, že by mě to položilo do kolen, jak se zpívá v mnoha písničkách. A právě při čtení o některých Božích zásazích při moderování Kalendária se mi občas úplně rozechvěje hlas, jak mě nějaký Boží čin zasáhne. A to beru jako Boží odpověď na moji modlitbu.

Ondřej Brdečko

nás Ježíš vybízí. Bdělost znamená neztratit ze zretele cíl svého života a směřovat k němu svoje dnešní kroky. Spousta věcí se snáší strhnout naši pozornost na sebe, spousta věcí může naši pozornost otupovat.

Čemu věnuji svou pozornost? Zaměřuji ji vědomě na Ježíše a Jeho království – cíl svého života? Pán Ježíš připojuje výzvu k „modlitbě v každé době“. Právě v ní můžeme svoje životní směřování před Bohem zkoumat, oživovat, případně korigovat. Právě v ní můžeme čerpat radost z toho, že nás pozemský život nemíří do prázdniny, ale k plnosti života v Boží blízkosti. V modlitbě můžeme čerpat sílu k tomu, abychom každý den k tomuto cíli mířili vším, co děláme.

P. S.

Kam směruješ?

„Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás onen den nezastihl znechádání; přijde totiž jako léčka na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka“ (Lk 21, 34–36).

At se nám to líbí, nebo ne, život každého z nás i celé dějin míří k „onomu dni“ – k setkání s Ježíšem Kristem v Boží slávě. Jak křesťané v tom vidíme vyvrcholení dějin, plné vítězství Božího království a cíl svého

Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 1. časť

V tomto roku si obec Miloslavov pripomína sté výročie svojho založenia a zbor v Miloslavove spomína na 95. výročie otvorenia modlitebne a vzniku samostatného zboru. V porovnaní s inými obcami a zborom BJB to nie sú rekordné čísla, ale predsa je to v historii tejto obce niečo výnimočné.

Z historických záznamov sa dozvedáme, že

Stavba modlitebne – 1926

prví osadníci novovznikajúcej obce boli baptisti, ktorí ju aj založili. Maličká kolónia obstála aj v kritických obdobiach, keď bola v sedemdesiatych rokoch minulého storočia vyhlásená za zánikovú obec. Dnes je to moderná obec pri Bratislave s neviedanou stavebnou expanziou a nárostrom počtu obyvateľov. Pre baptistov z obidvoch republík je známa aj tým, že tu vyrástli mnohí naši vodcovia, ktorí stáli v popredí BJB.

Odkiaľ prišli kolonisti do Miloslavova a Alžbetinho Dvora?

Témamigrácie, ktorá v súčasnosti rezonuje takmer po celom svete, nie je žiadnym novým javom v spoločnosti. Od nepamäti ľudia utekali z krajiny, kde boli nábožensky či politicky prenasledovaní, alebo odchádzali za vidinou lepšieho života. Do takejto situácie sa dostávali aj naši predkovia slovenskej, českej, maďarskej i nemeckej národnosti, nie z vlastných pohnútok, ale stali sa obetami vojnových konfliktov a mocenských záujmov vtedajších panovníkov a štátov. Z historických záznamov sa dozvedáme čo, kedy a ako sa diaľo, ale nikto nezaznamenal množstvo osudov rodín i jednotlivcov, ktorí utrpeli a poníženia museli zažiť počas presídlovania, keď sa stáhovali do neznámej-

zem. Jedine priami účastníci tej doby nám zanechali svedectvo o svojich životných príbehoch.

Dnes si len veľmi ľahko vieme predstaviť, že často museli utekať, aby si zachránili holý život, narýchlo opúšťali svoju domovinu, majetok a príbuzných.

Čo však nezanechali, ale si zobrať so sebou, bola ich **viera, jazyk, zvyky a túžba po návrate do svojej rodnej vlasti**. Skôr ako sa dostaneme k odpovedi na otázku, odkiaľ sa vrátili naši predkovia, v krátkosti si pripomeňme, kedy, prečo a kam odišli?

ŠTAHOVANIE ČECHOV NA VOLYŇ

Je to oblasť dnešnej Ukrajiny, ktorá v rôznych obdobiach patrila striedavo Poľsku a Rusku. Po porážke stavovského povstania a prehratej bitke na Bielej hore v roku 1620 sa začala v Čechách doba temna. Jediné

a vznikali baptistické zbory v Zelove, Fauštine, na Michajlovke a ďalších miestach. Tento proces sa nedial násilne a obidve komunity si boli naďalej veľmi blízke. V susedstve žili obyvatelia rôznych vyznani, evanjeliči, katolíci, pravoslávni a baptisti (foto).

Pristahtovalci z Čech sa v polsko-rusko-ukrajinskem prostredí odlišovali nielen jazykom, ale aj odlišným praktizovaním svojej viery.

Život nebol ľahký, ale český ľud bol pracovitý a postupne si získaval uznanie aj u domácich obyvateľov a mnohí sa k nim pridávali.

O ich snahe žiť život v duchu biblických práv svedčí aj okolnosť, že na Michajlovke nemali hostinec.

(*Osudy českých emigrantov a reemigrantov sú dobre zdokumentované na základe svedectiev priamych účastníkov tej doby v knihe historičky Edity Štěrkovej: Země otců.*)

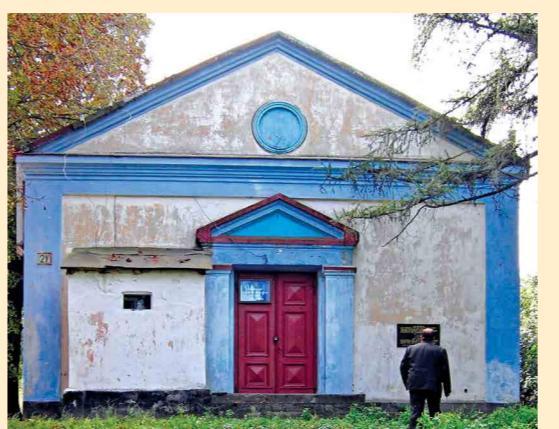

ŠTAHOVANIE SLOVÁKOV NA DOLNÚ ZEM

Hlavným motívom stahovania Slovákov, ktorých územie spadalo do rakúsko-uhorskej ríše, bol sociálny a náboženský útlak zo strany Habsburgovcov. Šlachta, ktorá ustupovala z južnej časti ríše pred tureckou rozprínavosťou, brala pôdu drobným roľníkom a budovala si bohaté sídla a kaštiele. Pôdy na obrábanie bolo málo, najmä v hornatých územiach.

V ostrom protíklade bola veľká uhorská nížina, „Dolná zem“, s malým počtom obyvateľstva a dostatkom ornej pôdy.

Tamojší panovníci v snahe zaužiť túto oblasť ponúkali niekoľkoročné daňové úľavy, väčšiu náboženskú slobodu a dosťatok pôdy. To bol dostatočný dôvod, aby časť slovenského obyvateľstva prijala výzvu a opustila svoje drevenice a domy z nepálených tehál. Migrácia prebiehala v nieko-

kých etapách a trvala takmer sto rokov. Najväčšia časť migrantov sa usadila v Békešskej župe (terajšie Maďarsko) a podielala sa na vzniku slovenských dedín, alebo sa usídli vo vymierajúcich osadách. Slováci tu vytvorili pomerne kompaktné osídlenie. Odtiaľ potom mnohí putovali aj do Sedmohradská, súčasného Rumunska, a tiež do južnejších časťí Uhorska, kde pokračovali v kolonizácii Vojvodiny (terajšie Srbsko), ktorá si uchovala až do súčasnosti slovenský ráz a je významným kultúrnym centrom vojvodinských Slovákov.

S počtom približne 60 tisíc Slovákov je to v súčasnosti najväčšia slovenská komunita v zahraničí.

Ako prvý bol osídlený Báčsky Petovec, kam prišli Slováci v 18. storočí po definitívnom ústupe Turkov.

Je pozoruhodné, že mnohí Česi a Slováci, hoci sa narodili už v cudzej zemi, stále túžili vrátiť sa do krajiny svojich rodičov.

Svoju identitu nestratili, lebo ich predkovia aj v cudzine zachovali svoju vieru, jazyk a zvyky. Keď sa im naskytla príležitosť naplniť túto túžbu po návrate do pôvodnej vlasti, mnohí ju

Spomíname

Po roku je tu opäť čas zaspomínať si na našich vodcov viery, zvestovateľov evanjelia, ktoré neúnavne rozsievali v krajoch Čiech, Moravy a Slovenska. Spomíname na našich bratov kazateľov pri výročí ich narodenia alebo úmrtia. Tak plníme biblický príkaz z Listu Hebrejom 13, 7: „Pamätajte na tých, čo vás viedli a hľasali vám Božie slovo....“

Výročie narodenia:

Tomeš Václav (5. 8. 1901 – 8. 1. 1984) Vyrastal v chudobnej početnej katolíckej rodine. Prvá svetová vojna zasiahla aj jeho blízkych, otec a bratia boli na fronte a on musel pomáhať žiť rodinu. Až po skončení vojny ako osiemnásťročný sa začal učiť kolárskeho.

Žil v podnejme u sestry Vytejkovej, členky zboru BJB na Vinohradoch. Od nej prijal pozvanie do zboru, ktorý si velmi oblubil, tu uveril v Pána Ježiša, prijal Ho za svojho Spasiteľa, dal sa pokrstiť a stal sa členom. Od svojho znovuzrodenia žil intenzívnym životom viery a pracoval v zbere ako učiteľ nedelejnej školy, vedúci mládeže a laický kazateľ. V roku 1937 začal študovať na Baptistickom bohosloveckom seminári v Prahe. V tomto období sa oženil so sestrou Hanou Švehlovou.

Keď bol v roku 1952 mnohí kazatelia krivo obvinení z protištátnej činnosti a uvážnení, medzi nimi aj kazateľ pražského vinohradského zboru Cyril Burget, zbor povolal brata Václava Tomeša za riadneho kazateľa.

V tom istom roku bol pre krvé obvinenie uvážnený aj predseda Ústrednej rady starších Jan Ríčař, a tak štátny úrad dosadil na jeho miesto Václava Tomeša, ktorého dodatočne potvrdila v tejto funkcií konferencia BJB. Brat zotrval v tejto funkcií dvadsať päť rokov. Vinohradskému zboru slúžil do roku 1957.

Vo funkcií predsedu BJB kládol brat Tomeš veľký dôraz na pastoračné návštevy zborov. Neúnavne navštievoval všetky zbyty v Československu, slúžil Božím slovom, ako veľký modlitebničák modlitbami a rozsieval okolo seba pokoj. Bratstvo v celej krajine mu prejavovalo úctu a lásku. V roku 1975 odovzdal funkciu predsedu BJB a stal sa čestným predsedom Ústrednej rady BJB. Potom sa naplno venoval našim zborom, neúnavne cestoval od Ašu až po Čiernu nad Tisou a slúžil. Našiel si pre každého čas, aby vypočul, potešil a povzbudil. Žil už len pre svoju milovanú Jednotu a nelutoval pre řu doslova nič. Pán si ho odvolał uprostred duchovnej práce vo veku 83 rokov. Zomrel vo Vysokom Mýte, pochovaný je v Prahe.

Tuček Josef Theofil (27. 8. 1901 – 25. 4. 1991) Narodil sa v Poľsku v rodine potomkov po-

bielohorských exulantov, kde bolo šesť detí. Rodičia boli aktívni členovia zboru. Dvaja ich synovia sa stali baptickými kazateľmi. Pätnásťročný Josef nastúpil cestu za Pánom Ježišom, zapojil sa do práce v z bore a už v tom období sa rozhodol, že svoj život zasväti službe evanjelia. Vyštudoval na Nemeckom baptickom seminári v Lodži, oženil sa a Pán im požehnal tri dcéry. Kazatelom bol v nemecky hovoriacom z bore v Žirardove v Poľsku, v Katowiciach a v Zelove. Po skončení druhej svetovej vojny sa vrátil s mnohými členmi zboru späť do krajin svojich predkov, do Československa. Nový domov našiel v Liberci, kde v roku 1945 založil zbor a slúžil po okolí, kde začal zborové stanice. V roku 1946 sa prestáhoval do Šumperka, pracoval tu ako kazateľ desať rokov. Potom sa opäť vrátil do Liberca. Dva roky pôsobil ako kazateľ aj v kanadskom Minitonase a potom do roku 1978 v z bore Šumperk.

Jeho takmer päťdesať rokov trvajúca duchovná práca bola mnohostranná – kázal po česky, poľsky a nemecky, pracoval misijné, využíval svoje hudobné nadanie a pôsobil ako dirigent speváckeho a tamburáškeho zboru. Po odchode do dôchodku až do vysokého veku priležitostne vypomáhal službu slovom, bol kolportérom Biblie a niekoľko rokov pracoval ako údržbár strojov v textilnej továrnii. Zomrel v Šumperku vo veku deväťdesať rokov.

Šolc Miloš st. (29. 9. 1911 – 15. 1. 2007) pochádzal z chudobnej krajíckej rodiny. Už od útleho veku vypomáhal svojej rodine priležitostnou prácou na tenisových kurtoch. Tam sa mu naskytla prvá priležitosť venovať sa tenisu. Na duchovný vývoj mladého Miloša mala podstatný vplyv najmä maminka. Po období hľadania a zápasov prežil v roku 1929 znovuzrodenie a dal sa pokrstiť. Pri svojom profesionálnom tenisovom pôsobení sa spoznal s Bohumilou Bertlovou, ktorá tiež uverila v Pána Ježiša a stala sa jeho manželkou. Pán im požehnal štyri deti. Postupne si doplnoval vzdelenie, ktoré ukončil v roku 1954 na Komenského evanjelickej bohosloveckej fakulte v Prahe. V roku 1957 bol zvolený za kazateľa pražského vinohradského zboru. Práca v z bore sa rozrástala, zbor rastol aj početne, ale žiaľ, na príkaz štátnej orgánov musel túto rozkvitajúcu prácu v septembri 1963 opustiť. Štátny súhlás k vykonávaniu kazateľskej služby opäťovne dostał v roku 1964 v z bore Lovosice, neskôr v Liberci.

Do dôchodku odišiel nedobrovoľne, ale aj potom navštevoval z bore BJB, kde slúžil Božím slovom. Rok pracoval ako kazateľ v z bore Československej baptickej konvencie v Toronte v Kanade. Niekoľko rokov bol predsedom historickej komisie pre dejiny BJB v Čechách a na Morave. Brat Miloš Šolc st. mal vždy výborný vzťah k mladej generácii, organizoval tábory detí a mládeže, k čomu dal k dispozícii aj svoju chatu v Jizerských horách. Mnohí z nás na stret-

nutia v Janove radi spomínali. Aj vo vysokom veku mal stále záujem o svoj milovaný šport – tenis. Keď už nemohol hrať tenis profesionálne či aktívne, aspoň ho sledoval a hodnotil. S pribúdajúcimi rokmi neraz poznamenal, že už je v rokoch, o ktorých Písma hovorí, že „nie je v nich zaľúbenie“. Pán ukončil jeho pozemské putovanie vo veku necelých 96 rokov.

Mgr. Pospíšil Vlastimil (26. 12. 1931 – 3. 10. 2017) bol potomkom českých exulantov z 18. storočia.

V roku 1945 sa rodina Pospíšilcov – rodiča a dva synovia – prestahovala z Poľska do Československa. Vlastimil tu ukončil jedenástročenku a dva roky polnohospodárskej školy. V Pána Ježiša uveril ako šestnásťročný a na vyznanie viery bol pokrstený.

Jeho túžbou bola misia v Afrike, ale rok 1948 zmaril jeho plány. Teologické vzdelenie získal na Komenského evanjelickej fakulte. Po ukončení štúdia začal v roku 1962 svoju kazateľskú činnosť v z bore Gottwaldov-Zlín. Tu pôsobil do roku 1971, keď odišiel do dôchodku. V rokoch 1953 – 68 bol zároveň administrátorom kroměřízskeho zboru BJB. Aj v dôchodku bol veľmi činný. Venoval sa prekladateľskej činnosti, vydával brožúrky, predovšetkým pre študentov teologickej semináre, desať rokov pracoval v teologickej komisií.

Od roku 1974 prednášal na Diaľkom teologickom seminári BJB. V roku 1973 došiel z Northern Baptist Seminary v Illinois titul Master of Divinity. Brata kazatela si Pán povolal k sebe vo veku 78 rokov.

Spracovala E. Pribulová

Je čas

**Ked' ma niekoľko zrazí na kolená,
poviem si – ked' som už... na kolenách,
je čas na modlitbu?**

**Ked' mi niekoľko trhá srdce na kusy,
poviem si – ked' už je na kusy, je čas
rozdať ho?**

**Ked' mi niekoľko rozbije sny,
poviem si – ked' už sú preč, je čas vsta-
vať?**

**Ked' niekoľko zničí mňa a môj svet,
poviem si – je čas sa ZNOVUZRODIŤ!**

Miriam Kešjarová

Výročie úmrtia:

Zboril Václav (10. 6. 1903 – 26. 6. 1981) pochádzal z evanjelickej rodiny, kde bolo osem detí. Navštievoval mešťanskú školu a vyučil sa strojárskemu remeslu. Rád sa zúčastňoval pouličných akcií Armády spásy,

kde slúžil spevom a hrou na trúbku. Ako vojak základnej služby sa dostal do Košíc, kde navštievoval zbor BJB, a tu bol na Vianoce roku 1924 pokrstený.

Od bratov z košického zboru dostal odporúčenie na štúdium na Baptickom bohosloveckom seminári v Prahe. Po dvoch rokoch pokračoval ďalších päť rokov v štúdiu na Northern Baptist Seminary v Chicagu, ktoré ukončil titulom Bachelor of Divinity. Po návrate v roku 1933 ho zbor v Klenovci pozval za svojho kazateľa. Po krátkom čase dostal pozvanie od slovenských bratov žijúcich v Juhoslávii (dnes Srbsko), kde slúžil v niekoľkých zboroch spolu trinásť rokov. V tomto období sa oženil s Vilhelminou Bayerovou. V rokoch 1938 – 1940 bol predsedom zväzu baptistov v Juhoslávii.

Prijal prácu kazateľa najprv v z bore Bělá pod Bezdězem a neskôr v z bore Gottwaldov-Zlín. Tu pôsobil do roku 1971, keď odišiel do dôchodku. V rokoch 1953 – 68 bol zároveň administrátorom kroměřízskeho zboru BJB. Aj v dôchodku bol veľmi činný. Venoval sa prekladateľskej činnosti, vydával brožúrky, predovšetkým pre študentov teologickej semináre, desať rokov pracoval v teologickej komisií.

Od roku 1974 prednášal na Diaľkom teologickom seminári BJB. V roku 1973 došiel z Northern Baptist Seminary v Illinois titul Master of Divinity. Brata kazatela si Pán povolal k sebe vo veku 78 rokov.

David Sláma

**Stát se kazatelem je veľké rozhodnutí,
aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolá-
ní do služby?**

Uvažoval jsem po gymnáziu, co dalej studovať, co vlastne v živote dělat. Co by mělo smysl. Chtěl jsem sloužit druhým lidem – aby mohli víc milovat Boha a sloužit Mu. Když jsem začal sloužit ve svém domovském sboru v Šumperku modlitebními úvody, nebo i jinde, tak to druzí hodnotili pozitivně. Jednou si vzpomínám na jeden úvod na jednom rodinném pobytu, jak mi Bůh dal během toho vhled a myšlenku, co říci. To bylo úžasné. Uvažoval jsem, jestli tedy jít studovat teologii. Nevěděl jsem kam (tedy spíš jsem věděl, kam bych nechtěl...). Pak jsem se dozvěděl o teologii na Slovensku, v Banskej Bystrici. Tehdy měla škola název Teologicko-misijní seminář Br. kazatel Poloha tehdy říkal, že to je moc dobrá škola. Tak jsem jel dělat přijímací zkoušky... Trochu jsem ze začátku zápasil s tím, jestli tam mám být. Ale nakonec můžu říct, že bych neměnil. Byla to velmi dobrá škola, učitelé i studenti...

Modil jsem se za to, jestli mám být kazatelem. A Bůh mi v tom dal svůj pokoj. **Kdo z lidi vás nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?**

Rodiče, babička.
Kdo byl vaším vzorem?

Vzor, bratři a sestry, kterých si vážím, je několik. Br. kazatel Jaroslav Pospíšil – jeho zápal pro Pána Ježiše, evangelizační kázání. Na škole to byli naši učitelé – br. Ludovít Fazekaš, při jehož výkladech hořelo člověku srdce. Br. Pavel Hanes pro jeho lásku k Pánu Ježiši a hluboké znalosti, moudrost srozumitelně učit. S. JoAnn Shelton, dirigentka našeho studentského pěveckého sboru, která nás učila sloužit Bohu, ne polovičat, dávat to nejlepší, ne zbytky. Br. Karel Kuc (v jeho rodiňe jsem bydlel, když jsem byl na praxi ve Cvíkově a Brništi) – to, jak s Boží pomocí překonával své handicap (zdravotní potíže a to, že je přirozeně introvert) a šel neúnavně znova a znova sloužit lidem, aby se dozvěděl o Pánu Ježiši.

Z těch, kteří už nežijí, jsou to C. S. Lewis (nejen jeho apologetická a teologická díla, ale zvláště Letopisy Narnie. Umí vyjádřit hluboké pravdy tak názorně a jednoduše! A navíc tak, že to k člověku mluví a přivádí ho to blíž k poznání Boha...), John Stott a D. M. Lloyd Jones pro jejich výklady Slova.

**Kolik let jste kazatelem a ve kterých sbo-
rech jste tuto funkci vykonával?**

Po škole jsem byl na praxi v pražském Vinohradském sboru a poté v Brništi/Cvíkově. Potom jsem nastoupil do sboru v Chebu.

Takže toto je první sbor, kde jsem kazatelem. Už to bude letos 14 let.

**Co máte na této práci nejradši, nebo co
vám dává ten pocit, že má smysl?**

Nádherné je vidět, když lidé odevzdají svůj život Bohu. Když se obrátil někdo z mládeže, přišel treba sám od sebe, že chce být pokřtěn. Když jsme mohli vidět zápas o víru u jiných. Když mohu vidět, že lidé milují Pána Ježiše a chtějí sloužit, sami, nemusí jim to nikdo říkat, pobízet je.

Co je pro vás nejtěžší?

Těžké je pro mě prožívat konflikty ve sboru. Řešit nedorozumění mezi skupinami s různými pohledy. A to, když jsem sám některé konflikty nezvládl a někomu ublížil.

**Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné
povolání? Pokud ano, co vám pomohlo
setrvat? Kdybyste nebyl kazatelem, jaké
povolání byste vykonával?**

Krize jsem měl, ale nenapadlo mě hledat si jiné povolání. Pomohla mi Boží milost. Povzbuzení od bratří a sester. Kdybych nebyl kazatelem... Když jsem se rozhodoval, jestli jít na teologii, tak druhou možností bylo jít na pedagogickou fakultu. Myslím, že učit a věnovat se studentům by mě bavilo.

**Máte rodinu. Jak to vnímali a co pro ně
bylo těžké?**

Když jsem měl z praxe odejít do Chebu, tak jsem akorát začal chodit se svou budoucí manželkou. Také věděla aspoň trochu, do čeho jde. Ale v určitých chvílích to pro ni bylo těžké (a někdy stále je) – když nemám moudrost v tom, abych odložil setkání, věci, které se odložit dají, a byl doma (večer po celém náročném dni) a pomohl s dětmi a starostmi, které má (máme čtyři malé děti).

**Práce s lidmi je vyčerpávající. Jaký druh
odpočinku je pro vás nejlepší?**

Když mám čas, tak rád čtu a poslouchám hudbu, zpívám.

**Co je pro vás v těchto dnech nejlepší a co
nejtěžší?**

Jsem rád, že můžu prožívat lásku od své manželky. A děti – že jsem mohl vidět, jak nás nejmladší, Jurášek, začal chodit, cítit to, když mě děti obejmou, překvapí tím, nad čím přemýšlí, slyšet, jak se modlí..., když se na ně podíváte, jak spí. Krásné je, že se už několik týdnů můžeme scházet v modlitebňe alespoň v malém počtu (osobní setkání byla dřív omezena kvůli šíření Koronaviru).

Moc povzbudivé pro mě byly letošní Velikonoce. Měli jsme v pátek i v neděli po dvou shromážděních, s Památkou večeře Páně. Těžké je pro mě být výtrvalý. Například v době koronavirové uzávěry být výtrvalý v telefonování a kontaktu s bratry a sestrami ve sboru.

**Rozhovor s br. kazatelem
Davidem Slámou (Sbor BJB Cheb)
vedla Marie Horáčková**

On je ti blízko

„Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krváčením, mnoho zkusiela u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic ji nepomohlo, spíše jí bylo cím dál hůr. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a ze zadu se dotkla jeho šatu“ (Mk 5, 25–27).

Ježiš se rozhlíží. Tlačí se na něj senzacečtí dav. On však vnímá, že se ho někdo dotkl jinak než ti ostatní. A pak se setká tvář v tvář.

Jeho pohled pronikne skrze ženino srdce tak, že ji naplní svým pokojem a uzdraví. I my máme chronické problémy, kterých se nemůžeme zbavit. Mohou být zdravotní, existenční, vztahové, doma, v práci... Zlozvyky a problémy, které z nás vysávají život, izolují nás a „na které nic nezabírá“. Možná si říkáme: „Když se mě Bůh dotkl, ta a ta věc v mému životě by se změnila.“ Vyslovíme před Ním svou potřebu, jednou, dvakrát, třikrát... ale pak v modlitbě ochabuje. Můžeme mít pocit, že je pro nás Ježiš nedosažitelný, že pro Něj nejsme dost zájmoví.

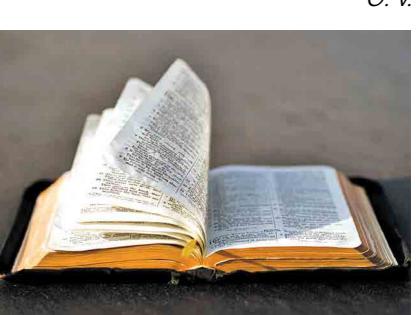
On je ale blízko každému i v té nejzoufalejší situaci. Avšak teprve naše touha po Božím dotyknu v naší konkrétní potřebě a křehkosť, která nás uvede do pohybu, otevří prostor vzájemnému setkání. Představují si, že se Ježiš rozhlíží a hledá nás. Chce se s námi setkat tvář v tvář.

Není nedosažitelný. On je ti blízko. Chce tě oslovit v tom, co právě žiješ. Chce uzdravovat to bolavé v tobě, naplnit tě pokojem, pozvadat, měnit tvé srdce.

Hledáš Ho? Toužíš se Ho dotknout? Věříš, že má moc té uzdravovat?

A protože Bůh je větší než naše chápání, můžeme zažít, že setkání s Ním je někdy víc než všechna momentální vyřešení situací a všechna uzdravení...

O. V.

Protivakcinačný postoj

Nemám rád, keď lekári opovrživo hovoria o tých, ktorí sa zaočkovať nedávajú.

Ked sa niekoľko rozhodne, že sa nedá zaočkovať, môže mať nespočetné množstvo dôvodov. V skutočnosti sú okolo každej vakcíny riziká. Existujú niektorí z nás, ktorí sa ani nemôžu dať zaočkovať vakcínou kvôli nejakej základnej chorobe alebo imunitnej reakcii.

Teraz však s veľkou láskou a pokorou chcem tvrdiť, že proti COVIDU by mal byť zaočkovaný každý, kto sa môže dať zaočkovať. Primárne nechcem uvádzat lekárske argumenty, chcem apelovať evanjelom. Menovite tým, že Ježiš nás tak miloval, že za nás zomrel na kríži, a je to jediná cesta k spáse.

1. Ježiš hovorí, že niet väčšej lásky, ako keď niekoľko dáva svoj život za druhého (Ján 15, 13). Maj na pamäti, že ochranné očkovanie je tak trochu pre teba, avšak primárne pre tých druhých. Ak sa každý, kto bude môcť, dá zaočkovať, vírus bude potlačený a stáť sa ľudí nebudú musieť zomrieť, a ani nebude ohrozený život miliónov ľudí. Maj na pamäti, že riziko, ktoré podstupuješ, je čiastočne kvôli ostatným.

Chceš robiť niečo veľké? Ježiš hovorí, že musíme byť najskôr v malom verní (Lk 16, 10). Bojíš sa, pretože sa môžu vyskytnúť vedľajšie účinky, bojíš sa, pretože ktoví, aké sú dlhodobé následky. Oprávnene. Ale nebud zbabec. Nech nerohoduje o tom, čo robíš, strach, ale láska. **Pozri sa na kríž, Ježiš nešiel na kríž s rizikom smrti, ale v istote toho, že zomrie.** Musíme len trochu zariskovať. Riziko súčasného podania tejto vakciny nie je väčšie ako skutočnosť, že na našej ďalšej ceste, povedzme do tábora v Ráme, nás stretnie niečo zlé, napriek tomu sme šťastní, že toto riziko podstúpime, pokiaľ ide o nás samých.

2. V rozhovore s ľuďmi často používame argument, že Ježišovo ukrižovanie je liek, ktorý je zadarmo a stačí ho iba priať, aby boli uzdravení. Vo svete tohto hľadiska zostávam trochu zmätiený, keď existuje niečo, čo je preukázateľne liečivé, je to zadarmo a máš to iba jednoducho priať, a vnútorná reakcia mnohých mojich kresťanských bratov je „it's too good to be true“ (je to také dobré, že to ani nemôže byť pravda). Určite musíš za tým byť nejaká zákernosť.

Nemali by sme azda mať taký postoj, aký očakávame od ostatných, že budú mať k evanjeliu? Neočakávame, že hned poviesť áno! – Toto očakávajú iba veľmi samolúbi vieročestcovia a ešte arogantnejší lekári. To, čo očakávame, je otvorené srdce a ochotný prístup.

Očakávame, že ľudia očkovanie neodmietnu „z voleja“, ale preskúmajú, čo tvrdíme. O ochotnom prístupe hovorí Ježiš na jednom mieste v Kázni na vrchu: ak vás niekoľko nútí cestovať mŕtu, chodte s ním dve. My hovoríme iba: stačí nasadiť si masku, ale mnohokrát je aj to ľahšie. **Toto ušak nie je otvorené srdce, nie je to ani ochotný prístup, ale, prepáčte, často jednoducho tvrdohlavosť.** Viem to, pretože som prý z tvrdohlavých. Existuje len jeden problém s tvrdohlavosťou, a to, že kresťanská cirkev by mala mať mysel Kristovu (1 Kor 2, 16).

Dúfam, že som povzbudil všetkých, ktorí boli doteraz proti očkovaniu; mojim cielom nebolo ospevovať očkujúcich sa, ale presvedčiť vähajúcich. Nemyslím si, že jeden článok stačí na to, aby som niekoľko presvedčil, ale možno vás usmrní, aby ste sa pustili touto cestou.

Nech sa už rozhodne, akokoľvek, nás život je v rukách Pána, ktorý – vďaka Mu – zomrel nielen za zaočkovaných, ale aj za tých, ktorí sa nezaočkovali. Oči, ktoré sú bránou do večnej duše – akú ju mám?

Dr. Miklós Argyelán

Imunita

V koronakríze sa v boji s koronou vytáhujú a vy-mýšľajú všakovaké zbrane, opatrenia či obmedzenia. Tak ako pri rodinných trampotách či pri pohľade na celosvetový problém si vždy kladiem otázku: Čo môžem pre zlepšenie alebo riešenie urobiť ja?

Ja, na tom mieste, kde som, tam, kde žijem svoj život?...

Každým novým ránom som o krok bližšie k vlastnej smrti. To, že sa na smrť teším, lebo verím v skutočný život po smrti, tu nebudem teraz rozmarzávať.

Som totiž presvedčený, že čo tu a ako žijem teraz, je príprava na niečo, čo ma presahuje. To dáva hlbší význam všednému dňu. Pretože verím, že záchvety krásy a dokonalosti dňa raz uzriem v plnej nádhre.

Preto sa životným orieškom treba postaviť so zdravým rozumom. Preto je načas brúsiť najúčinnejšiu zbraň voči korone – **posilňovať svoju imunitu**, alebo radšej odolnosť.

Ako?

Nebráť sa príliš vážne.

Mať radostné srdce – čo je niečo celkom iné ako pozitívne myšlienie, ktoré má negatívne dôsledky. Ovela lepšie je trable, ktoré ma zvierajú, hodit na Boha a pustiť ich z rúk. A budíčkom pre radosť v mojom srdci je vedomé potešenie, povzbudenie iného. Úsmev, záujem...

Skúsmo to. Funguje to.

Menej prijímať – jedla, pôžitkov, **viacej zo seba vydať** – energie a radosti pre iných.

Zdravo sa stravovať – podľa miery vlastného presvedčenia bez trápenia najbližších, ktorí jedlo vnímajú inak.

Užívať cesnak – napríklad cesnakovú vodu. Rozkrojený strúčik cesnaku – najlepšie bez pesticídov, napríklad z „Farmy do mesta“ – vložiť ráno do pohára s vodom izbovej teploty a večer vodu vypiť. Vo vašich črevach sa tomuto policajtovi potešia.

Uvedomovať si, čo v skutočnosti mám a čo beriem omylem ako samozrejmost.

Hýbať sa na čerstvom vzduchu – rád chodím časť cesty zo za-mestnania pešo, rád fyzicky pracujem vonku na farme.

A potom, keď spravím z mojej strany maximum, a predsa len ma korona navštíví, bude prekvapená, že mi to až tak nebude vadit. Tak nasadená zmutuje, ale ani to jej nepomôže.

Pretože ak **mám ľudí rád**, podotýkam, takých, akí sú, korona a iné choroby takýto stav duše a tela ľahko znásajú.

Mať rád slabých, chorých a najmä šíbnutých **vyžaduje námahu**.

Pri obzvlášt šíbnutých mimoriadnu námahu. A práve touto námahu sa upevňuje imunita, pretože čo nič nestojí, za nič nestojí.

A to všetko **s prirodzenou bázou** pred Bohom, s bázňou, s akou stojí rozvážny, vystrojený a odhodlaný horolezec pod horským masívom, ktorý sa chystá zdolať. Len s tým rozdielom, že Boh ma pozná dokonale, lepšie, ako ja sám.

A ešte mi aj rozumie.

A vtedy zomriem, či sa skôr prehup-nem do Skutočna, v pravý čas.

A už je jedno, či s koronou či bez nej.

Si myslím.

Nuž sa postavme orieškom dnešného dňa a nezabudnime si zobrať so sebou rúško. Nebude z nás až tak ten cesnak čítiť, ušetríme na mejkape a holeni a zvyrazní sa nám krásna oči.

Oči, ktoré sú bránou do večnej duše – akú ju mám?

Stále neskoro

V Jeruzaleme pri Ovčej bráne je rybník po hebrejsky nazývaný Bethesda, s piatimi stĺporadami. V nich ležalo množstvo chorých, slepcov, chromých, ochrnutých. Bol tam človek, chorý už tridsaťosem rokov. Keď ho Ježiš videl ležať a spoznal, že je už dlho chorý, opýtal sa ho: Chceš vyzdraviť? Chorý mu odpovedal: Pane, nemám človeka, čo by ma zanesol do rybníka, ked sa zvíria voda; kým ta dôjdem sám, zostúpi predó mnou iný. Ježiš mu povedal: Vstaň, zober si lôžko a chod! A ten človek okamžite ozdravil, užal si lôžko a chodil.

Pozostatky rybníka Bethesda

Ked sme boli pri **Bethesde**, do-zvedela som sa, že to miesto bolo akýmsi posvätným miestom a ľudia si mysleli, že tam panujú čary. Preto prišiel Ježiš, aby ich uviedol na pravú mieru a vysvetli, že to Jeho Otec je ten, ktorý posiela svojho anjela a čerí vodu rybníka. A zároveň prišiel, aby tú moc od Otca ukázal v praxi. Muž, ktorého uzdravil, mal k dispozícii všetko na uzdravenie: mal jazero, mal skúse-

nosť s prítomnosťou anje-la a bol blízko. Napriek tomu neboli uzdravený, lebo vždy prišiel neskoro. Nezávisle na tom, aké dobré podmienky máme v živote a ako veľmi sa snažíme, nezávisle na tom, ako dlho naša snaha o zachranu trvá, sami sa nevieme zachrániť. Ak by sme aj mali niekoho, kto by nás k vode priniesol, nastačilo by to.

Jedine Boh uzdravuje.

Len Ježiš mohol zasiahnuť a zasiahol. A porazeného uzdravil.

Keď mu Ježiš dal zdravie, povedal mu: „Chod a nehreň viac, aby sa ti nestalo niečo horšie.“ Čo mohlo byť horšie ako byť paralyzovaný? Už len vidina večného zatratenia. A práve o to ide. Boh je pripravený

a ochotný nám odpustiť, ale my zároveň musíme niektoré veci v tom momente zložiť. Ak ich zložime, zahodíme, opustíme, Boh nám dá trvalú záchrancu.

On všetko urobil. A jeho milosť neprichádza neskoro. Je len na nás, či Jeho ponúkanú milosť prijmeme.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Slovom mohu pomoci i ublížit

Co pro mě znamená, když se řekne pomáhat slovem?

Predstavím si pochvalu lidem, kteří něco udělali dobré nebo povzbuzení těm, kdo ho potřebují. Pomáhat slovem je pro mě těžší, než pomáhat činem nebo rukama, ale vím, že je to potřeba, protože tomu člověku to může zlepšit náladu nebo dát naději, že jeho život není ztracen. Slovo má velkou moc a proto s ním musíme zacházet s rozvahou. Měla jsem zkušenosť s tím, jak slovo neskutečně pomohlo. Byl deštivý den a já musela něco zařídit, a tak jsem jela vlakem a rozčilovala se na počasí. Pak i na vlak, protože měl zpozdění a já měla všechno naplněno do poslední minuty. Věděla jsem, že když má vlak zpozdění, nestihnu všechny věci, které jsem měla v plánu. Asi to tak mělo být, protože když jsem nestihla jednu věc, tak poblíž jednu paní zrovna srazil nějaký řidič a ujel. V tu chvíli jsem věděla, co dělat a běžela jsem k té paní, která byla vyděšená. Řekla jsem jí, že všechno bude v pořádku, a zavolala jsem jí záchranku. Paní se uklidnila a než přijela záchranka, povídaly

v někom něco krásného, řekni mu to. Zabere ti to vteřinu a jemu to utkví v paměti na celý život.“

Co znamená slovem ublížit? Ublížit slovem je asi nejhorší, co může člověk udělat, protože to, co řekne, už většinou nemůže vrátit zpět a může to v důsledku poškodit vztahy v rodině, mezi přáteli, partnerské i manželské. Nicí také důvěru mezi lidmi a ta se jen velmi těžko získává zpět. Většinou ublížujeme slovem, když jsme na něco nebo na někoho naštvaní za to, co udělal neudělal, poškodil nebo zničil.

Ve vztek užíváme věci, které bychom nikdy neřekli, a tomu člověku to dost ublíží. Snažíme se věci nějak napravit, ale nejde to. Musíme počkat a vychladnout. Jít se omluvit někdy nestačí, protože jsme ztratili důvěru a získat ji zpátky trvá dlouho. Může se stát, že ji už nezískáme nikdy, protože jsme toho člověka zklamali. Měla jsem spoustu zkušenosťí, kdy jsem ublížila slovem a kdy někdo ublížil slovem mně. Ublížila jsem jí němu, když jsem mu řekla něco, co nebylo hezké. Bylo to sice myšleno upřímně a nechtěla jsem mu lhát, ale toho člověka to dost zranilo. V tu chvíli jsem se cítila špatně, i když jsem to mysla dobré. Nebo jsem

KORONAVIRUS A IMUNITA:

MÝTY VS. FAKTA

- ALKALICKÁ VODA
- VODA SE SOLÍ
- DETOXY
- PŪSTY
- KRITICKÉ MYŠLENÍ
- ZDRAVÁ STRAVA
- MÝT RUKOU
- PŘEVENCE
- DODRŽOVÁNÍ OPATŘENÍ
- VITAMÍN D3, VITAMÍN C, GLUTAMÍN

ALKALICKÁ VODA

www.institutmodernivzivy.cz

lhala nejlepšímu kamarádovi a mysla jsem, že je dobré, aby neznal pravdu. On se však tu pravdu dozvěděl a já ztratila jeho důvěru. Trvalo mi dost dlouho, než jsem ji získala zpět. Nemluvil se mnou a to byl asi můj největší trest. Jistě to znáte, pokud máte doma mladší sourozence a ještě k tomu bratra v pubertě. To je to nejhorší, protože si myslí, že ví všechno nejlíp, a poučuje, jak se má dělat. To mě doslova nejvíce vytocí a samozřejmě mu řeknu, co s o něm myslím, jaký je, a nejsou to hezká slova. Nebo když něco neudělá a já to musím dělat za něj, tak to mu pak řeknu, jak je neschopný a líný.

Kdy mi někdo ublížil?

To se mi stalo na základní škole. Nebyla jsem až tak hezká a šikovná, takže jsem se stala snadným cílem pro urážky a nadávky, které jsem musela snášet celou základku.

Utrpení, krize

Ačkoliv se utrpení zdá být nesdílitelné a ne-definovatelné, přece by snad mělo být více probíráno, zvažováno a chápáno jako téma, k němuž se kladou otázky a hledají odpovědi. Uvažování o utrpení v době, kdy jsme zdraví a „štastní“, má svůj význam.

Můžeme tak utrpení pojmit do celku svého života. V dobách krize je totiž pro nás nosné to, co jsme si v životě již osvojili.

Utrpení není Božím záměrem

Lze tvrdit, že člověk trpí, když zakouší cokoli zlého. Podle jazyka Bible – Starého zákona bolest a zlo znamenají totéž. Z toho důvodu je všechno, čím člověk trpí, označováno jako „zlo“. Není tedy nic divného na tom, že nás samo utrpení přivádí k otázce po původu zla: co je zlo?

Křesťanství vyznává dobro jako podstatu vše-ho, co existuje. Hlásá dobrotu Boha Stvůrite-le. Zlo je oproti tomu nedostatkem či zne-tvořením dobra. Lze říci, že člověk trpí proto, že nesdílí dobro, od něhož je vzdálen, o kte-re se připravil, když se odvrátil od Boha. Bůh je dobrý a nikdy si nemůže přát, aby člověk trpěl.

S Ježíšem v kuchyni...

(Recept devátý)

Koláčky bez kynutí, trošku jinak...

Milé hospodyňky, dnes bych vám chtěla předat ještě jeden rychlý recept.

Tyto koláčky chutnají trošku jako nějaké cukroví a proto také několik dnů vydrží. U nás v rodině jsou také oblíbené. Výhodou je, že se nemusí zdobit marmeládou ani po sypkou. Proto na ně nemusíte mít mnoho času. Maminka mně předávala opravdu šikovné recepty, věděla, že je budu potřebovat. Často u nás doma probíhala různá biblická vyučování a já musela mít něco k zakousnutí... Manžel mi říkal, že je rozmarzlji! To se potom studentům studovalo a vždy se těšili, co jim zase připravím...

Dost mi to ublížilo v tom, že jsem měla nízké sebevědomí a do žádných aktivit jsem se raději nezapojovala, abych něco nepokazila. Později si ze mě utahovali kvůli mému vzezení, jak mohu vlastně žít a jestli jsem nepřemýšlela o sebevraždě, že by to bylo nejlepší řešení. Také mi říkali, že by bylo o jednoho nemožného člověka míř a hned by byl svět lepší. Důsledkem tohoto jsem se uzavřela do sebe a nikomu jsem nevěřila. S nikým jsem se nebabila a snažila jsem se lidem vyhýbat, jak to šlo. Ve škole jsem si raději dělala úkoly a nic jiného. Po škole jsem šla hned domů. S lidmi jsem v tu dobou moc nekomunikovala, protože jsem si myslela, že se zase zklamu a bude to ještě horší. Dosud mám nízké sebevědomí a stále bojuji s lidmi, kteří mají narážky na můj vzhled, na moje schopnosti a na to, co dělám.

Aneta Jersáková

Boží odpověď na utrpení

Každá lidská odpověď na utrpení je a bude jen částečná. Lidské utrpení je příliš velké a naše pokusy o odpověď jsou jen chatrné. Jenom Bůh sám může dát odpověď. A svou odpověď již dal. Boží odpověď na naši otázku o utrpení je velikonoční událost: Ježíš žije, vstal z mrtvých. Potupná smrt na kříži nebyla posledním slovem. Následuje vzkříšení! Existuje nový začátek. Existuje skrze utrpení, smrt a zoufalství a smřeje k novému stvoření (Ř 4, 17). Smíme tedy plni důvěry očekávat i naše vzkříšení, nová nebesa a novou zemi. Tam Bůh „setře každou slzu z očí: nebudu už smrti ani zármutku, náruku ani bolesti, protože stanou svět už prominul“ (Jz 21, 4).

Naděje v utrpení

Naše naděje v utrpení vychází z důvěry v Boha, který dokáže vytěžit dobro i ze zla, z lidských slabostí. Lidské utrpení dosáhlo v Kristových mukách svého vrcholu.

Zároveň však vstoupilo do nové dimenze, protože je spojeno s láskou. S láskou Boží, která ve své věromoucnosti plodí dobro dokonce i ze zla. Ze největšího zla, které kdy bylo spácháno, z odmítnutí a zabítia Božího Syna, což bylo způsobeno hříchem všech lidí, vytěžil Bůh největší dobro: oslavu Krista a naše vykoupení. Ani myší nezdary, utrpením a ztrátami není zrušen dobrý Boží plán se mnou.

V.F.

makovou nádivkou nebo marmeládou. Potom je pečlivě zlepíme, jinak by se nám připečení otevřely.

Potom je natřeme z vrchu rozkvedlaným vaříkem a namočíme do moučkového cukru. Hned klademe na plech a pečeme ve středně horké troubě dozlatova...

A tak – když jsme doma a připravujeme jídlo pro manžela a děti – uvědomme si, že jede o službu Pánu Ježíši. I v této každodenní práci je Pán Ježíš s námi, vede nás, posiluje a pomáhá nám ve všem.

Dana Jersáková

V poslední době se raduji z maličkostí, které mi život přináší, a už mě tolik nezajímá názor ostatních lidí. Prosazují svůj názor, když se mě na něj někdo zeptá. Myslím, že teď konečně mohu říci, že jsem našla opravové kamarády. Pomáhají mi a mohu se na ně spolehnout. Je tu jeden kamarád, který mi dost pomáhá, i když o tom ani neví. Nevadí mu, že jsem k němu upřímná, ale i tak musím volit slova, abych mu neublížila. S nikým jsem se nebabila a snažila jsem se lidem vyhýbat, jak to šlo. Ve škole jsem si raději dělala úkoly a nic jiného. Po škole jsem šla hned domů. S lidmi jsem v tu dobou moc nekomunikovala, protože jsem si myslela, že se zase zklamu a bude to ještě horší. Dosud mám nízké sebevědomí a stále bojuji s lidmi, kteří mají narážky na můj vzhled, na moje schopnosti a na to, co dělám.

Duševné zdravie v cirkvi

...s psychológom Samuelom Masarikom / 2. časť

V Biblia nájdeme vela statí, ktoré hovoria o prežívaní strachu a za kazateľnicami sú prezentované, z môjho pohľadu, emocionálne spoštené.

Aký je vzťah medzi vierou a úzkostou, prežívaním strachu?

V prvých rokoch vzdelenia som musel veľmi meniť svoj pohľad na to, čo je úzkosť. Či je prejavom hriechu, alebo je to bežná súčasť života.

Evolučný pohľad hovorí, že to je bežná súčasť života. Cirkev často učí, že úzkosť by v našom prežívaní nemala mať miesto. Dospej som k záveru, že by sme o tom mali viac hovoriť.

Úzkosť prirodzene patrí k stavu hriechu. A takmer každý deň ju aspoň v malej miere zažívame. Ak úzkosť prestane plniť svoju ochrannú funkciu, napríklad keď si predstavujeme realitu horšie, ako v skutočnosti je, tak nás tá úzkosť zvážuje. Začneme používať stratégie, ktoré sú pre nás výhodné krátkodobo, ale z dlhodobého hľadiska nám škodia. A ak nás v tom začne okolie podporovať alebo je úzkosť taká masívna, že si s nhou nevieme dať rady, môže sa u nás vyvinúť úzkostná porucha.

Ako terapeut počítam s tým, že každý človek nejakým spôsobom zlyháva a hreší a v tomto stave budeme, až kým nás Boh nevytrhne z tohto tela. Niekedy sa hriechosť prejavuje tým, že klient klame pri odpovedi na otázku alebo nemá odvahu na splnenie úloh, ktoré mohol vykonáť. Racionalizuje si svoje zlyhávacie správanie alebo obhajuje patologické konanie, aj keď vie, že mu to škodi. Uloha terapeuta nie je pomenovať, v čom všetkom hreší, usvedčiť ho z tohto konania. Aj terapeut si potrebuje uvedomiť vlastnú hriechosť, byť s klientom a sprevádzaním ho na ceste k vyliečeniu.

Preto pre mňa otázka, či je úzkosť hriech, alebo nie, prestala mať význam. Verím, že Boh sa na mňa pre moju vieru v Ježíša díva milostivo, a tak sa snažím dívať na každého môjho pacienta. Viacerí ľudia mi povedali, že na psychiatriu skončí len ten, čo závažne zhrešíl, napríklad žije v neodpustení. Tu by som len citoval z písma: „Ak hovoríme, že sme bez hriechu, klameme sami seba a niete v nás pravdy“ (1) 1, 8).

Požiadala som tā o rozhovor aj preto, lebo som si všimla na facebooku, že rozbieha kresťanské poradenstvo. Povedal by si o tom, prosím, niečo viac? Napríklad aj prečo si sa pre to rozhodol...

Na Slovensku je dlhodobo nedostatočná dostupnosť psychologickej pomoci. Často keď má niekoľko psychologickej problém, nie je liečený efektívymi metódami.

Je nedostatočných psychológov s ukončeným výcvikom. Myslím si, že by sa mal zmeniť zákon, tak

aby niektoré menej intenzívne postupy mohli vykonávať aj pracovníci s adekvátnym vzdelením bez ukončeného dlhodobého výcviku alebo s kratším výcvikom. Boh nám dal spoločenstvo a rôzne dary, a ak toto spoločenstvo funguje podľa biblických princípov, má moc uzdravovať mnohé zranenia. Sú však aj hlbšie zranenia alebo poruchy, s ktorými si spoločenstvo nevie dať rady, niektorí si dokonca cirkevný zbor ohrozujú. Poznám prípady, kde mal ľovek závažný psychický problém, ale odmietal psychologickú pomoc, pretože veril, že uzdravenie musí pribúť len prostredníctvom spoločenstva alebo modlitie.

Najprv sa museli tieto predstupy odstrániť, aby sa mu mohlo pomôcť. Prišlo mi to útoč. Existuje nezisková organizácia môjho brata a jeho manželky, Miloša a Danky Masaríkovcov – Inštitút teológie, misie a sociálnej práce. V spolupráci s holandskou Radou pre klinické formovanie robí ročne špecializačné vzdelenacie kurzy pre duchovných zo SR a ČR, ktorí pôsobia v nemocniciach, väzenstve, polícii a armáde. V rámci projektu Teofania publikuje a prevádzkuje e-shop s kresťanskou literatúrou a od r. 2020 ponúka aj psychologické poradenstvo.

Jedným z cieľov je znižovať bariéru medzi psychologickou pomocou a cirkvou, širšou verejnosťou, ale zároveň aj zvyšovať dostupnosť tejto pomoci.

Neobmedzujeme sa len na baptistov. Toto poradenstvo je zamerané na starostlivosť o duševné zdravie, ale nie je to len kresťanské poradenstvo.

Ako sa potenciálny záujemca o túto pomoc k vám dostane?

Založili sme stránku na facebooku, ktorá sa volá Sociálno-psychologické poradenstvo. Tam možno nájsť základné informácie, kontakty a podmienky poskytovania pomoci. Z dôvodu protipandemickej opatrení fungujeme zatiaľ online a vždy hľadáme spôsob, aby to pacientovi/klientovi vyhovovalo.

Koho by, kedže sme kresťanský časopis, z našich kresťanských kruhov mohla takáto forma pomoci zaujímať?

Keď sa môžem v rámci práce v nemocnici venovať terapii, venujem sa ľuďom, ktorí majú úzkostné poruchy, rôzne fóbie, nadmerný strach z ľudí, mávajú záchvaty paniky, afektívne poruchy (rôzne depresie, ktoré nevyžadujú liečbu psychiatrickými liekmi). Pracujem aj s ľuďmi, ktorí majú poruchy osobnosti.

Bolo by naivné si myslieť, že kresťanovia s psychiatrickej diagnózou obchádzajú. Alebo že byť kresťanom znamená, že pomoc psychiatra nikdy potrebovať nebude. Napriek tomu sa stretávam s odmietavým postojom či obviňovaním takýchto ľudí,

pripadne vidíme, že nie sme schopní rozoznať problémové správanie.

Ked som začal študovať psychológiu, mal som veľké očakávania. Veril som, že Kristova moc má na nás taký vplyv, že mnoho porúch osobnosti sa preventívne vyrieši pokániom, napomínaním, modlitbou a pôsobom, úprimnou snahou každého človeka podobatú sa na Ježiša.

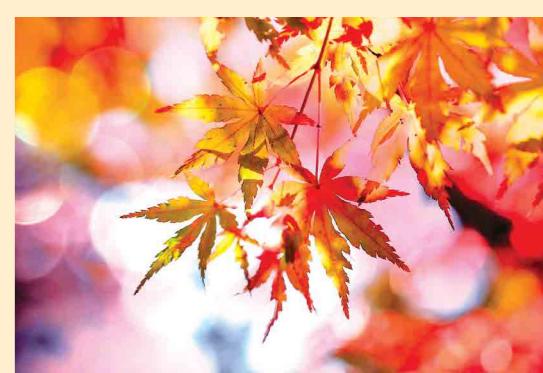
Keby sme robili to, čo máme, v cirkvi by výrazne kleslo riziko rozvoja porúch osobnosti a existujúci členovia s poruchami osobnosti by nemali taký dominantný vplyv na svoje okolie. To nie je problém odborných poznatkov, ale nedostatku pravdivosti vo vztáholoch. Keď som končil vysokú školu, prežil som veľkú krízu, pretože som videl, že to je úplne inak.

Všimol som si, že niekedy v cirkvi dokonca podporujeme patologické správanie.

Napríklad preukazujeme láskavosť vtedy, keď máme nastavovať hranicu, pretože ten človek nemá nastavené hranice a správa sa velikášky. A naopak, nastavujeme hranice voči tomu, ku komu sa máme správať láskavo a milostivo.

Takéto prostredie môže podporovať vznik porúchy osobnosti aj udržiava duševné poruchy.

Rozhovor pripravila Ráčel Orvošová

Poznámka:

Záujemcovia o služby Teofanie – sociálno-psychologického poradenstva, sa môžu informovať na emailovej adrese: samuel.masarik@gmail.com, alebo na facebookovej stránke „sociálno-psychologické poradenstvo/ kresťanské poradenstvo“, kde nájdú ďalšie kontakty vrátane telefónneho čísla a všetky informácie o platbách a iných podmienkach poskytovania tejto formy pomoci.

Chlubit se svými slabostmi?

Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velič rám se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, přikročí nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný“ (2K 12, 9–10).

Chlubit se svými slabostmi?

To přece nikdo nedělá. Svoje slabosti jsme zvyklí skrývat, protože jinak by je mohli někdo proti nám zneužít. A neznamenalo by to dělat z nouze ctnost? I když nevíme, o co přesně šlo, apoštol Pavel nevydává svoje nedostatky za přednosti, nelakuje svoji slabost na růžovo. O co se tedy s námi dělá a co si z jeho zkušenosti můžeme vzít my? Vzpomněl jsem si nad tímto úryvkem na jednu svoji zkušenosť z dlouhého běžeckého závodu, který jsem před pály absolvoval. Trat měřila 110 km a oběhl jsem na ní Grossglockner dokola. Z podobných běhů vím, že krize určitě přijde, ale zase odepdu. Chvíli to zkrátka běží dobře a chvíli zase těžko. Tady jsem ale po 80 km nemohl vůbec. Dlouho jsem seděl na kameni a sbíral síly, pak jsem se zvedl, udělal deset kroků a musel se zase posadit. Na nejbližší občerstovací stanici jsem se nějak došoural, ale byl jsem přesvědčený, že dál už to prostě nepůjde. Zavolal jsem přátelům, kteří mě doprovázeli, že nevím, co se děje a že to asi budu muset vzdát. Povedlo se mi do sebe dostat nějaké jídlo a hodně sladkého pití a přisko mi, že vzdát to můžu i za chvíli, že to ještě zkusím. A najednou jsem měl pocit, že tu cestu znám, že už jsem tu byl (což nebyla pravda), že ten strašidelny kopec přede mnou vlastně není tak vysoký a pak už se do cíle nějak dostanu. Nevím, co přesně se odehrálo, ale prožil jsem, že „ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly“ (Iz 40, 31). Rozhodující podle mě bylo, že jsem se o svou totální slabost podělil, takže jsem se už nemohl tvářit jako borec, který to dal svými silami, a mohl jsem vyprávět i o nové síle od Pána. Možná apoštol Pavel trochu přehánil, když se chce svou slabostí chlubit, ale určitě ji nechce skrývat, aby se mohlo ukázat, že i tak se v jeho životě a službě může mocně projevit Kristus. Možná bychom chtěli, aby se Boží síla v nás projivila tak nějak předem, dřív než se ukáže naše slabost. Ale pak by nebylo zřejmé, že to není naše síla. Stačí mi Ježíšova milost?

Jsem ochoten prožít a přiznat svou slabost s důvěrou, že On si s tím poradí a Jeho působení bude o to zřejmější?

P. S.

Sedm let života

„Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce“ (Ž 90, 12). Počítat umí každý, ne? Kolik dnů máme za sebou, to se dá dobře spočítat. Ale ze souvislosti celého 90. žalmu je zřejmé, že se máme učit počítat i ty ostatní dny. Ty, které jsou teprve před námi. Aha..., ale jak? Když se dívám na tu druhou část verše, přišel mi na mysl text z Efeským 5, 15 – 17: „Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; ne-promarněte tento čas, nebot nastaly dny zlé. Proto nebudete nero-zumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.“ Uměla sedmiletá holčička Justýnka. Od příznaků nemoci až po její úmrtí to bylo asi 8 měsíců. Od té doby jsem musel vícekrát myslit na to, co když někomu z nás anebo mně samotnému Bůh vyměřil třeba jen těch SEDM LET ŽIVOTA a více ne. A když už se ten čas naplňoval, Bůh rozhodl přidat dalších sedm let. A pak ještě jednou a ještě... a teď je to už 9 x 7 let, co jsem na tomto světě, a já si uvědomuji, že každých dalších sedm let života je dar od Boha. Ale co sedm let, každý další rok, ba dokonce každý měsíc, den či hodina jsou tímto darem. BŮH je ten, který stále ten nás život prodlužuje, přidává další dny a to jako bonus, prostě něco navíc, což si nijak nezasloužíme.

V Bibli – v listu Římanům 11, 35 je napsáno: „Kdo mu (Bohu) něco dal, aby mu to On musel vrátit? Vždyť z něho a skrze něho a pro něho je všecko! Jemu bud sláva na věky. A Job vyznává: „Hospodin dal, Hospodin uzal; jméno Hospodinovo bud požehnáno“ (Job 1, 21). Ta pevná důvěra Pánu a vědomí, že každý den je Jeho veliký dar a žádná samozřejmost nebo snad dokonce „můj nárok či právo“, nás vede k vděčnosti a chvále i ve chvílích posledních, když se blíží čas našeho odchodu anebo čas odchodu našich blízkých. Jak je požehnané žít ve vědomí, že i když tu ztráta již nemusím být (nebo někdo z mých blízkých), nemusím se tím trápit, protože to má pevně v rukou můj dobrý Bůh a Vykupitel.

– Ale dnes tu ještě jsem a chci to využít, jako by to byl DEN POSLEDNÍ!

Zájem 90 - modlitba Mojžíše, muže Božího

Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení! Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože. Ty člověka v prach obracíš, pravíš: „Zpět, synové Adamovi!“ Tisíč let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka. Jako povodeň je smeteš, prchnou jako spánek, jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno: zrání rozkvete a už odkvétá, večer uvdane a uschne. Pro tvůj hněv spějeme k svému konci zděšeni tvým rozhořčením. Před sebe si kladeš naše nepravosti, do světla své tváře naše tajné hříchy. Pro tvou prchlivost naše dny pomíjejí a jako vzdech dozívají naše léta. Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při sile, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme. Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se té nebál? Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. Vrať se, Hospodine! Ještě dlohu se chceň hněvat? Měj se svými služebníky soudit, nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny dny se budeme radovat a plesat. Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval, a let, v nichž se nám zle vedlo. Necht se na tvých služebnících ukáže tvé dílo a tvá důstojnost na jejich synech! Vlídnost Panovníka, Boha našeho, buď s námi. Upevní nám dílo našich rukou, dílo našich rukou učiní pevným!

Mirek Jersák

O pochopení

Starý rabín sa na konci svojho života rozhodol určiť svojho nástupcu. Vybral troch kandidátov a poslal ich za človekom, ktorý mal iné názory než oni.

Prvý sa vrátil s vencom víťaza a referoval. „Zvíťazil som bez problémov. Protivníkovi chybali slová i argumenty.“ Druhý sa chvíli,

že sa mu podarilo protivníka presvedčiť tak, že obaja mali nakoniec spoločný názor. Treći prišiel trocha skľúčený. Vykotal, že sa mu nepodarilo protivníka poraziť, ale iba pochopiť. Múdry rabín sa obrátil k tretiemu a rieko: „Ty si správne pochopil Tóru. Chod a uč ju ďalej.“

Kazimierz Wojtowicz, *O kázni a dáždnikoch*, Vydavatel'ské družstvo Lúč Bratislava, preklad Marián Feduš, 1991, s. 13

NOEMI seznamka pro křestány

Téměř dva tisíce přihlášených křestanů (60 % z Česka a 40 % ze Slovenska), kteří hledají svého životního partnera.

www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Timothy Keller: Dáva Boh zmysel?

Poznámka pre skeptikov
Bratislava: Slovenské evanjelizačné stredisko 2018

„Nie je to tak dávno, keď si poprední vedeči západného sveta takmer jednotne mysleli, že náboženstvo nevyhnutne upadá. Boli presvedčení, že potreba náboženstva sa stratí, keď veďa poskytne vysvetlenie prírodných javov lepšie, než to kedy urobil Boh.“

V roku 1966 vyjadril tento všeobecný názor John Lennon, kedy povedal: „Kresťanstvo zanikne. Stratí sa a scvrkne. Nepotrebuje o tom diskutovať, mám pravdu a dokáže sa to.“

No nestalo sa, čo vyhlasovali. Ako dokazuje štúdia centra Pew, náboženstvo je na vzostupe a to, že sa objavujú hlučnejši a dôraznejší „noví ateisti“, môže byť v skutočnosti reakciou na výtrvalosť či dokonca obrodu živého náboženstva. Viera navyše neprekvitá len medzi málo vzdelenými ľuďmi. V poslednej generácii filozofi ako Alasdair MacIntyre, Charles Taylor a Alvin Plantinga vytvorili významný súbor odborných prác, ktoré podporujú vieru v Boha a prehodnocujú moderný sekularizmus spôsobom, ktorému nie je lahké protierečiť. Demografi tvrdia, že 21. storočie bude menej sekulárne než to predchádzajúce. V subsaharskej Afrike a Číne prebiehajú seismické posuny v náboženstve smerom ku kresťanstvu, kym v Latinskej Amerike exponenciálne narastá počet evanjelikálov a letničiarov. Dokonca aj v Spojených štátoch je nárast počtu ľudí bez vyznania len medzi tými, ktorých vzťah ku vieri bol čisto formálny,

žijeme v dobe sekularizmu. Možno poznáme veľa ľudí, ktorí o sebe hovoria, že majú náboženské presvedčenie, ale existencia v Bohu nemá na ich životné rozhodnutia alebo správanie žiadny vplyv. Čoraz zriedkavejšie sa stáva, že človek obeťuje osobný pokoj a blahobyt z transcen-dentálnych dôvodov, a to aj človek, ktorý tvrdí, že verí v kresťanské hodnoty a vo večnosti. Sekulárna doba môže oslabovať (se-

Recenzia... a informácie

kularizovať) vieru, až prestane byť pre nás základným rámcom, ktorý určuje všetky naše životné volby. Tento proces sa môže diať nenápadne. Sekulárne názory preberáme napríklad v príbehoch a témach zábavného priemyslu a médií. Kresťan môže po čase zistí, že viera sa v jeho mysli a srdeči stáva čoraz menej konkrétna. Často je nahodávaná postupne. Na začiatku stretnete napríklad skutočného ateista, ktorý nie je neštastný ani nemorálny. Potom uvidíte, ako veriaci človek trpí, a to bez zjavnej príčiny.

Potom ste svedkom korupcie alebo pokrytectva v cirkvi. Nájdete rozpory v Biblii a učenie o pekle a spásie sa vám začne zdat nespravidlivé. Zrazu neviete, čo so svojimi pochybnosťami urobiť. Strávate argumenty aj zmysel svojej viery. Svet sa racionalizuje a lipne na vedeckom vysvetlení dostupnej reality. Lenže vedecké poznanie nedokáže vysvetliť ústredné aspekty ľudského života, ako sú nádej, láska, krása, úcta, utrpenie či mravnosť. Keď sme unesení

radostou a úžasom nad umeleckým dielom, vedecké vysvetlenie je nedostatočné. Pútavá kniha, ktorá vám pomôže vyvrátiť možno zdanivo nepriestrelné argumenty sekulárneho sveta. Možno v nej nájdete odpovede, ktoré hľadáte. Možno vám pomôže s pochybnosťami, ktoré máte. Možno pomôže vášmu neveriacemu kamarátovi začať o vere premyšľať. Výborná kniha.

Rachel Orvošová

Nevšedná mудрост pre všedný deň

Darko Kraljik - anotácia ku knihe

Autor knihy Kazatel sa snaží odpovedať na prastarú otázku ľudstva: „Aký je zmysel a cieľ ľudského života?“ Hovorí, že sám bol hľadačom pravdy a zmyslu života, že ho hľadal na rôznych miestach, rôznym spôsobom a na rôznych úrovniach. Nakoniec dospel k úžasnému záveru: Bez Boha a bez Jeho múdrosti, ktorú nám zjavil vo svojom Slove, niet skutočného zmyslu života pre človeka v tejto dimenzií života pod slnkom. Drahí čitatelia, verím, že Boh má všetku moc na to, aby vás skrže posolstvo tejto knihy priviedol k Tomu, v ktorom bola táto Božia múdrost v plnosti zjavená, k Spasiteľovi Ježišovi Kristovi.

Darko Kraljik

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném dome pro 6–8 osob, v podhôr'í Jeseníků v obci Vlkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zime, turistika i cyklo v lete). Možnosť parkování na pozemku. Více informací na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Véra Jersáková

NEVŠEDNÁ MÙDROST PRE VŠEDNÝ DEŇ

DARKO KRALJIK

Témata/témey časopisu Rozsévač/Rozsievac 2022: Duchovné disciplíny... „Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na ušetko“ (1 Tim 4, 8).

Cíl 3 2022 – Modlitba.....

Cíl 4 2022 – Vyznávanie hriechov.....

Uzávierka: 5. 11. 2021

Uzávierka: 5. 12. 2021

ČO JE ŽIVOT?

Alžbeta Ondusková

*Život je neraz ako sen,
ktorý sa k ránu stráca,
pominie ako noci tieň,
čo nad krajom sa vznáša.*

*Život je ako v poli kvet,
dočasná jeho krása,
zaduje vietor, viac ho niet,
už radosť neprináša.*

*Život je uzlíček túžob,
ktoré nemajú krídla.
Krása leta i čas búrok
v časnosti nášho žitia.*

*Život, to je putovanie
za jasu i v temnotách,
zrieš slnka lúč, šťastia zore
i noci tiene na cestách.*

*Život, to je lod' na mori,
prúd času ju unáša,
ty vidíš ciel' za obzormi,
kde domov večný čaká.*